

Lunds universitet
Statsvetenskapliga institutionen

STV 102
ht 2004
Jakob Gustavsson

Svenska europaparlamentariker vänder hemåt

En teoriprovande studie om svenska europaparlamentarikers
nationella partiloyalitet

Hans Kjellberg
Axel Magnusson

Abstract

Vi har valt att ägna vår uppsats om de svenska europaparlamentarikerna. Utgångspunkten för vårt arbete är en B-uppsats från 2001 som handlar om de svenska EU-parlamentarikernas inställning till transnationellt partisamarbete. Vi gör en teoriprovande studie av deras uppsats.

Vi har med hjälp av litteratur på området lättare kunnat förstå de redan existerande teorier om transnationellt partisamarbete och europaparlamentet samt dess parlamentariker.

Vår uppsats kärna är den enkät vi låtit våra svenska parlamentariker från den nuvarande samt den förra mandatperioden svara på.

Det vi kommit fram till i denna uppsats är att den nationella partipiskan biter minst lika hårt vare sig man som europaparlamentariker är kritisk eller positiv till EU. Utifrån våra resultat ser vi inte att EU-positiva parlamentariker är mer benägna att bryta mot sin nationella partilinje än EU-kritiska. Detta strider mot den teori vi prövar. Utöver detta har vi även valt att lyfta fram ett par områden där vår enkätundersökning resulterade i intressanta svar.

Nyckelord: transnationalism, Europaparlamentet, Europapartier, integration, partilojalitet

Innehållsförteckning

1. Inledning	4
2. Problemformulering	7
3. En närmare inblick i Europaparlamentet	8
3.1 De europeiska partierna	8
3.2 Parlamentets och parlamentarikernas uppgifter	9
3.2.1 Lagstiftning	9
3.2.2 Kontroll och beslut gällande EU: s budget	9
3.2.3 Kontroll av den verkställande makten	10
3.2.4 Parlamentarikernas arbete	10
4. Teori	11
4.1 Vår teoretiska bakgrund	11
4.2 Våra teorier	12
4.2.1 Huvudteorier	12
4.2.2 Övriga idéer	13
4.3 Övriga teorier	13
4.3.1 Den europeiska integrationsprocessens teorier	13
4.3.2 Teorier om transnationellt partisamarbete	14
5. Metod och material	16
5.1 Metod	16
5.1.1 Vårt metodologiska upplägg	16
5.1.2 Problem med vår metod	17
5.2 Material	17
5.2.1 Primärmaterial	17
5.2.2 Övrigt material	18
5.2.3 Validitet och reliabilitet	19
6. Resultat	20
6.1 Grupp 1 – frågor av mindre vikt	21
6.2 Grupp 2 – frågor av större vikt	22
6.2.1 Fråga 3a	23
6.2.2 Fråga 9	24
6.3 Huvudfråga	25
7. Slutsats	28
7.1 Svenska parlamentariker vänder hemåt	28
7.2 Reflektioner kring vår uppsats	29
8. Källförteckning	31
9. Bilagor	33
9.1 Bilaga 1 – Enkät	33
9.2 Bilaga 2 – De svenska europaparlamentarikerna	35
9.3 Bilaga 3 – Enkät svar	36

1. Inledning

I dagarna har Sverige varit medlem av den Europeiska Unionen exakt tio år. Trots att det i EU dagligen fattas beslut som berör Sverige, känns EU fortfarande främmande och långt borta för många svenskar. Även efter tio år i unionen är det för många okänt hur saker och ting fungerar nere på kontinenten, och faktumet att EU:s medborgare i stor grad inte följer med i den politik som förs i Bryssel, är bara ett av unionens många problem.

Även i vetenskapliga kretsar är EU ett tämligen outforskat område. Visst finns det otaliga böcker och artiklar om unionens problem, fördelar och hur beslutsfattandet fungerar, men få undersökningar på mer konkret nivå om hur det i praktiken fungerar. Det var i stor grad nyfikenhet och vår egen brist på information, som gjorde att vi vände våra blickar mot EU och då främst Europaparlamentet när vi skulle välja uppsatsämne.

Vårt fokus var på Europaparlamentet eftersom det är den enda av EU:s fem institutioner med direktval. Vi undrade över en mängd olika frågor: Ser en EU-kritisk parlamentariker fler motsättningar i sitt arbete, jämfört med en EU-positiv parlamentariker? Går större nationers intressen före i parlamentet eftersom de har fler ledamöter i det transnationella partiet, eller väger en fråga som är viktig för t.ex. svenska Socialdemokrater lika tungt som en fråga som är viktig tyska Socialdemokrater? Blir parlamentariker offer för ett slags socialiseringseffekt när de kommer till Bryssel? Alltså, uppstår det en "vi" känsla hos parlamentariker och vilken effekt, om någon, har i så fall den?

Efter att ha tittat närmare på uppgiften bestämde vi oss således för att göra en undersökning av hur svenska Europaparlamentariker ser på EU och sitt arbete. Vi valde att endast undersöka svenska parlamentariker eftersom en undersökning av alla 732 ledamöter skulle vara ett alltför stort uppdrag. Vi begränsade oss dock inte till de 19 nuvarande svenska parlamentarikerna utan även de 22 som satt den 5:e mandatperioden (1999-2004), skulle ingå i undersökningen. Detta var för att våra chanser till ett bra resultat skulle vara så stora som möjligt. Några av de nuvarande parlamentarikerna satt även förra mandatperioden vilket betydde att totalt 35 personer ingick i undersökningen. För att få svar på våra frågor och försöka bevisa våra inledande teorier, gjorde vi en enkät med nio frågor som skickades ut via e-post till nuvarande och före detta parlamentariker.

När vi påbörjade vårt arbete hade vi i huvudsak fyra teorier, eller tankar om man så vill, som vi ville undersöka närmare. Först och främst ville vi testa en redan existerande teori. Inte med baktanken att den kanske inte stämde utan mest för att försäkra oss om att den fortfarande höll. De resultat vi fick när vi testade teorin var något överraskande. En del av teorin håller, men vi har tolkat resultaten annorlunda vilket kommer att beskrivas utförligare senare i uppsatsen och även utgöra vår huvudpoäng i detta arbete.

Den andra frågan vi ville undersöka var vår tanke om att det kanske var så att större länders politiska mål och frågor ägnas större intresse än mindre länders politiska mål och intressen. Frågan är inte helt obefogad eftersom det t.ex. sitter nästan fem gånger fler tyska socialdemokrater än svenska socialdemokrater i deras partigrupp i Europaparlamentet.

En tredje tanke vi hade, men som våra resultat inte kunde komma att bevisa, var det att man som europaparlamentariker kan falla offer för en viss socialiseringseffekt. Att det skapas en ”vi-känsla” hos parlamentarikerna vilket gör att uppfattningen och synen på EU och Europaparlamentet, kanske ändras efter det att man tillträtt som parlamentariker. Trots att vi inte kunnat lyfta fram detta, är vi tämligen säkra på att det ändå finns en viss socialiseringseffekt. Detta kommer dock inte att redovisas grundligt i uppsatsen eftersom vi inte anser oss ha tillräckligt starka belägg för att hävda att det på något sätt skulle påverka ledamöterna i större grad.

Den sista frågan som vi ville undersöka var om det fanns några skillnader mellan ledamöterna vad gäller vem de anser sig företräda, eller arbeta för om man så vill. Jobbar man främst för Sveriges och svenskars bästa, eller för EU och européers? Det är uppenbart, vilket vi även blev påmind om i svaret från en parlamentariker, att Sverige ligger i Europa och att svenskar är européer. Dock hävdar vi att det finns en skillnad mellan att främst jobba för svenskar eller främst för européer, vilket vi kommer att utveckla senare i uppsatsen. Vi vill dock belysa att huvudtemat i uppsatsen är följande:

- Teorin om att EU positiva parlamentariker är generellt mer benägna att bryta mot sin nationella partilinje, tycker vi inte håller. Våra resultat motsäger sig detta.

Med hjälp av teorier om transnationalism, integration och själva unionen anser vi oss få en bra överblick av EU vilket förenklar vårt arbete att analysera våra resultat. Som tidigare nämnt finns det otaliga rader med litteratur om EU men vi har inte kommit över särskilt mycket material som går in på samma djup som vi har försökt att göra, genom att få parlamentarikerna själva att svara på frågor om hur saker och ting fungerar. Dock har den uppsats som skrevs 2001 av Johan Chytraeus och Björn Fägersten, *Svenskar i Europa – En studie om de svenska EU-parlamentarikerna och transnationellt partisamarbete*, varit till stor hjälp. Den uppsatsen visade att inställningen till transnationellt partisamarbete hos en europaparlamentariker, till stor del beror på vilken inställning parlamentarikern har till EU som helhet. Med andra ord, EU kritiska parlamentariker är mindre benägna att samarbeta i sin transnationella partigrupp, än EU positiva parlamentariker. Det är dessutom denna teori som vi har testat i vår teoriprövning.

Vår uppsats tar formen att vi först har ett kapitel som snabbt går igenom Europaparlamentets uppgifter, de olika politiska partierna i parlamentet och europaparlamentarikernas arbete. Efter det följer ett kapitel om de teorier vi använt oss av, samt våra egna idéer i uppsatsen. Därefter förklarar vi vår metod och vårt material. I slutet av uppsatsen redogör vi för resultaten och våra tolkningar av dem. I vår slutsats visar vi vad vi kommit fram till i vår studie.

Vi anser inte att vi har kommit fram till sensationella eller förvånande resultat med vår undersökning. Uppsatsen är främst teoriutprovande, men våra andra huvudpunkter bör inte helt överskuggas. Vi menar att de svar vi har tagit del av belyser intressanta frågor som är värda att lyfta fram. Inte bara för att de kanske pekar på en verklighet som sällan debatteras, men framför allt för att de bidrar till vidare forskning i ämnet EU och Europaparlamentet.

Vi vill uppmärksamma läsaren om att när vi i uppsatsen skriver ”parlamentarikern” och ”ledamoten” och liknande, syftar vi till både nuvarande och före detta europaparlamentariker.

2. Problemformulering

Vi har gjort en teoriprovande studie och kommit fram till att den teori vi prövar inte stämmer fullt ut. Våra resultat pekar på att de svenska EU-parlamentarikerna röstar i linje med sina nationella partier snarare än med sina partigrupper i Europaparlamentet. Detta motsäger en annan teori som menar att EU-positiva europaparlamentariker ibland prioriterar sin partigrupp i Europaparlamentet.

3. En närmare inblick i Europaparlamentet

Grunden till dagens Europaparlament finner vi i kol- och stålgemenskapens allmänna församling. Sedan Romfördraget 1957, i vilket parlamentet fick sin rättsliga förankring, har många förändringar påverkat europaparlamentets befogenheter och struktur. Från och med 1979 kom alla ledamöter att väljas i allmänna direkta val vart femte år. Tidigare hade de nationella parlamenten utsett sina ledamöter men i strävan efter att göra institutionen mer demokratisk övergick man till det nya systemet.

Europaparlamentet, som förkortas EP, består idag av 732 parlamentariker från unionens 25 medlemsländer. Antalet platser i parlamentet är baserat på varje lands befolkningsmängd. Tyskland är det land med flest platser i parlamentet, 99 stycken. Sverige är det 13:e största landet sett till befolkningsmängden, och är innehavare av 19 platser i EP (Tallberg, 2004, s. 101-102).

3.1 De europeiska partierna

I europaparlamentet sitter man inte indelade efter nationalitet utan efter politisk tillhörighet. Rent konkret betyder det att man röstar med sin politiska grupp. Dock sker vissa undantag från denna indelning då nationella eller ideologiska intressen kan stå på spel. I sådana fall kan parlamentariker besluta sig för att inte gå på samma linje som deras politiska grupp i europaparlamentet.

I dagens parlament finns de vanligaste ideologierna representerade i form av politiska partier. De största och mest omfattande partiet är *European Peoples Party*, EPP-ED, i vilket både moderater och kristdemokrater ingår. Våra svenska socialdemokrater ingår i den näst största gruppen, *Party of European Socialists*, PES. Till skillnad från nationella partier så är de europeiska partierna inte lika homogena rent ideologiskt. Eftersom de består av så många olika individer från en rad nationella partier ger det i sin tur upphov till spänningar inom de europeiska partigrupperna. Ett parti som inte kan föra en gemensam partilinje får då problem dels att presentera, för partiet, gemensamma manifest inför valen till Europaparlamentet och dels att stärka det partipolitiska inflytandet i ministerrådet och Europeiska rådet. De svenska Europaparlamentarikerna är fördelade över sex av de totalt sju politiska grupperna i europaparlamentet. Det finns även parlamentariker som inte tillhör någon politisk grupp och efter 2004 års europaparlamentsval så består denna grupp av 33 individer. En förutsättning för inflytande i parlamentet är att varje politisk grupp håller ihop och söker andra partier med samma åsikt i försök till att nå kollektiva beslut. Ju mer enat

parlamentet är ju mer tryck kan man sätt på kommissionen och ministerrådet vilket i slut änden kan leda till att parlamentets vilja går igenom.

Genom åren har politiken i parlamentet dominerats av de två största partierna, EPP-ED och PES och tillsammans har man mer än hälften av rösterna. Trots sina ideologiska skillnader har man lyckats kompromissa och på så sätt kunnat genomföra sina politiska mål (Tallberg, 2004, s. 104-107).

3.2 Parlamentets och parlamentarikernas uppgift

Parlamentets uppgifter skiljer sig inte så mycket ifrån de nationella parlamentens. Europaparlamentets tre huvudsakliga uppgifter är att: besluta om lagstiftning, kontrollera budgeten och att kontrollera den verkställande makten.

3.2.1 Lagstiftning

Europaparlamentet har en viktig del i EU:s beslutsprocess om ny lagstiftning. Beroende på vilket politiskt område den nya lagstiftningen gäller under så har parlamentet varierande befogenheter att påverka processen.

När det gäller miljöregler, livsmedelsfrågor, och regler som rör den fria rörligheten för varor, personer, tjänster och kapital inom EU så fattar parlamentet beslut gemensamt med ministerrådet och i fall parlamentet inte kommer överens med rådet så kan de också stoppa förslaget. På andra områden så som EU:s jordbrukspolitik och EU ländernas polisiära och straffrättsliga samarbete, så kan parlamentet endast påverka genom att ge sitt yttrande i frågan. Detta yttrande behöver dock inte ministerrådet, om de inte vill, rätta sig efter.

Då det kommer till EU:s utvidgning och införandet av nya medlemsländer måste rådet ha parlamentets samtycke. Även beslut om att ingå internationella avtal kräver att parlamentet är av samma åsikt som ministerrådet. När det gäller att lägga fram förslag på ny lagstiftning så är det i princip enbart kommissionen som har den möjligheten. Parlamentet kan dock anmoda kommissionen att lägga fram nya lagförslag men kommissionen är dock inte tvingad att ge efter för parlamentets begäran

(http://www.eu-upplysningen.se/templates/EUU/standardRightMenuTemplate_2234.aspx
Tillgänglig 2004-12-21).

3.2.2 Kontroll och beslut gällande EU: s budget

Tillsammans med ministerrådet är det Europaparlamentets uppgift att anta EU:s budget. Kommissionens budgetproposition behandlas i två omgångar av rådet och parlamentet. Till skillnad från övriga beslutsprocesser har här parlamentet det sista ordet i fall budgeten skall gå igenom eller ej. Parlamentet har även vissa möjligheter att påverka innehållet i budgeten. Bl a kan parlamentet, om man så

önskar, öka, reducera eller omfördela medel inom budgeten som faller under icke-obligatoriska utgifter. När det gäller inkomstsidan av budgeten fastställs den av rådet och är låst för beslutsfattande från parlamentet (Ibid).

3.2.3 Kontroll av den verkställande makten

När det gäller kontroll av den verkställande makten är det framförallt kommissionen som parlamentet övervakar. I och med att det är val till europaparlamentet så utser också EU-ländernas regeringar en ny kommission. Den nyvalda kommissionen och dess ordförande skall då godkännas av parlamentet. Inte förrän parlamentet givit sitt godkännande kan kommissionens arbete påbörjas (Tallberg 116-117). Det är också parlamentets uppgift att kontrollera hur kommissionen förvaltat den budget den tilldelats föregående år. Skulle parlamentet uppfatta kommissionens sätt att sköta budgeten som försumligt eller av någon annan anledningen finna kommissionen olämplig, så finns möjligheten att väcka en missförtroendeomröstning och avsätta kommissionen (Ibid).

3.2.4 Parlamentarikernas arbete

Förutom att de flesta ledamöter är del av en politisk grupp i Europaparlamentet så är de, liksom de nationella parlamentens ledamöter, verksamma i olika utskott. Brukligt är att ledamöterna i Europaparlamentet är medlem i ett ständigt utskott och suppleant i ett annat. Verksamheten i dessa utskott består av granskning av förslag ifrån kommissionen och att förbereda parlamentets position (Tallberg 108).

En annan viktig del i parlamentarikernas arbete är mötena i plenum. Under dessa möten, som hålls varje månad förutom semestermånaden augusti, så behandlas framför allt tre olika former av frågor. Det mest primära skeendet under dessa sammankomster är parlamentets lagstiftningsärenden. Innan beslut tas presenteras det aktuella utskottets kommitté sitt förslag på ståndpunkt följt av diskussion i kammaren. Dessa beslut är ofta på förhand avgjorda eftersom de politiska grupperna redan nått uppgörelser i utskotten. Man tar också upp aktuella frågor för debatt under dessa möten som inte alltför sällan resulterar i att parlamentet antar politiska resolutioner. Förutom detta så är också kontakten med väljarna och självklart, det nationella partiet, en del av arbetet som parlamentariker (Tallberg s.109-110).

4. Teori

I det här avsnittet ska vi presentera vår vetenskapliga bakgrund samt presentera våra egna idéer. Beroende på hur man ser på saker och ting, inte bara statsvetenskapliga frågor, tolkas fenomen olika beroende på vem som observerar fenomenet. I en undersökning som vår, har alltså våra idéer och vårt synsätt på verkligheten en avgörande roll för hur vi tolkar våra resultat, även om vi har försökt vara så objektiva som möjligt. Vi kommer även att beskriva de teorier och olika vetenskapliga skolor som ämnar förklara EU:s integrationsprocess. Dessa teorier förklarar inte bara EU:s utveckling hittills, men kan även ge en bra bild av hur unionens framtida utveckling kan komma att se ut.

4.1 Vår teoretiska bakgrund

”Vetenskapsteori är en grundläggande nivå för studium av all vetenskap” (Lundquist 1993 s. 40) och är i princip indelad i två olika huvudgrenar, positivism och hermeneutik. Positivismen strävar efter att skapa lagar för samhällsfenomen och att utifrån det speciella kunna generalisera. Man menar att ett fenomen kan, och bör, betraktas objektivt eftersom vetenskapen bör vara opartisk. Hermeneutiken å andra sidan menar att forskning inte kan vara objektiv utan alltid måste vara subjektiv, då forskarens egna idéer alltid kommer att avspeglas i tolkningen av resultaten. Man lyfter snarare fram förståelsen för verkligheten snarare än att försöka förklara den. Till skillnad från positivismen tar hermeneutiken avstånd från att naturvetenskap och samhällsvetenskap skulle vara ihoplänkade (Lundquist, 1993. s. 41-43).

Vi står, liksom de flesta andra, inte på en sida helt och hållet i någon av dessa vetenskapsteorier som ovan beskrivits i sina idealformer. Lundquist refererar till Enderud som skriver: ”Exempelvis kan även den som menar sig stå på positivistisk grund ha behov av att förstå aktörerna i det system han undersöker” (Lundquist, 1993 s.43). Vi känner igen oss mycket i detta citat eftersom vi med dels positivistisk anda försökt att finna något generellt i något speciellt samtidigt som vi är hermeneutiker i det att vi har försökt ”förklara ett fenomen som har sin grund i människors tolkning av verkligheten” (Chytraeus & Fägersten, 2001 s. 6). Även det faktum att vi försökt förklara ett fenomen från de svar vi fick i vår enkätundersökning, men själva tolkar svaren genom att försöka förstå hela bilden, är ännu ett exempel på hur vi glider mellan de olika vetenskapsteorierna.

Det naturliga för oss är att vi i vår vetenskapliga övertygelse hamnar i någon av de många sub-skolorna som utvecklats. Eftersom vi i vår uppsats har försökt att förklara de fenomen som uppmärksammats hamnar vi snarare i den ontologiska (förklarande) skolan än i den epistemologiska (förstående) skolan (Lundquist, 1993, s. 67). Detta innebär inte att vi inte har försökt att förstå bakomliggande

orsaker, vilket man i stor grad måste anse sig göra, för att kunna förklara någonting. Vår ståndpunkt är den, i postpositivistisk anda, att det finns en verklighet som inte ändrar sig beroende på åskådaren. Vi menar att vi kan se denna verklighet, dock inte hela verkligheten eftersom vi inte tror oss veta precis allt om något och vi räknar inte med att vi kan analysera precis alla de faktorer som kan påverka verkligheten.

Om vi relaterar vår ontologiska postpositivistiska grund till vår undersökning betyder det att vi hävdar att det vi har sett i våra resultat, och sedermera försökt förklara, faktiskt är fenomen som existerar. Vi tror inte, som den subjektivistiska epistemologin skulle hävda, att det bara är på grund av våra egna värderingar som våra resultat är de resultat vi hävdar att de är. Vi är dock medvetna om att man som forskare inte helt och hållet kan bortse från sina egna värderingar och förutfattade meningar. Vår avsikt med frågorna var att parlamentarikerna skulle svara olika och vi hoppades att vi skulle få svar som på många sätt var uppseendeväckande. Vi gör ingen hemlighet av detta, däremot menar vi att frågorna inte var ställda så att ledamöterna var tvingade att svara så som vi ville att de skulle svara. Vi anser oss inte heller ha vinklat deras svar till vår favör, om man vill uttrycka det så. Vi har försökt vara så objektiva som möjligt i våra analyser och tolkningar av svaren, för att våra egna värderingar så lite som möjligt ska påverka den verklighet vi anser oss ha upptäckt.

4.2 Våra teorier

”Det finns absolut ingen anledning att på förhand avsäga sig möjligheten att föreslå faktorer som kan förklara fenomen som intresserar oss” (Esaiasson m.fl. 2004, s. 121). Som tidigare nämnt påbörjade vi arbetet med en mängd olika teorier om hur saker och ting egentligen såg ut nere i Bryssel. Många av teorierna avskrevs under uppsatsens gång i och med att vi lärde oss mer om ämnet eller insåg att teorierna i sig var ganska intetsägande. Några av våra teorier, eller idéer (ett uttryck som avdramatiserar ordet ”teori” och får det att låta mindre sensationellt, samtidigt som innebörden av ordet är mer eller mindre samma sak), har dock levt kvar hela vägen genom arbetet. Nedan listar vi upp våra teorier men observera att fullständiga förklaringar och resonemang till hur vi har kommit fram till dessa tankar inte infaller i detta kapitel, utan kommer att gås igenom senare. Vår huvudteori, och den stora poängen med uppsatsen, står nedan åtföljd av två påståenden som vi menar oss ha belägg för att hävda, men som inte utgör lika stor del av uppsatsen.

4.2.1 Huvudteori

Teorin om att EU-positiva parlamentariker är mer benägna att bryta mot sina nationella partilinjer, till förmån för sin politiska grupp i Europaparlamentet, anser vi är fel. Vi menar att det fortfarande är så att det nationella partiet går före

partigruppen i Europaparlamentet, oavsett om man som parlamentariker har en positiv eller kritisk syn på EU som helhet.

4.2.2 Övriga idéer

- I Europaparlamentet finns det ibland tendenser till att större länders intressen går före inom de transnationella partigrupperna.
- Det råder ej samstämmighet hos de svenska europaparlamentarikerna vad gäller vem de anser sig arbeta för.

4.3 Övriga teorier

Förutom våra egna idéer om Europaparlamentet och dess ledamöter har vi stött flertalet andra teorier som ämnar förklara EU och europeisk integrationsprocess. Som en förklaring av vad vi, så att säga, redan hade i bakfickan när vi spånade på egna idéer, redogör vi här kortfattat för vad dessa teorier säger.

4.3.1. Den europeiska integrationsprocessens teorier

Det finns i huvudsak tre olika uppfattningar som menar att de förklarar EU:s utveckling, neofunktionalism, intergovernmentalism och supranationalism. Även federalism bör betraktas som en av huvudteorierna om EU:s integration och utveckling men eftersom begreppet är välkänt utvecklar vi inte det vidare här.

Neofunktionalismen menar, kortfattat, att det i huvudsak är transnationella aktörer såsom företag m.m. som pådrivit integrationen mellan nationer i Europa. Då kommissionen till stor del delat denna ambitionen om gemensamma regler och fördelarna av ett större ekonomiskt samarbete, har denna utveckling varit möjlig. Detta leder sedermera till en spill-over effekt (samarbete inom ett område gör att samarbete på ännu ett område är både troligare och lättare att genomföra) vilket kan förklara att unionen nu samarbetar i politiska, ekonomiska och rättsliga frågor (Tallberg, 2004, s. 35).

Intergovernmentalisterna menar däremot att förklaringen till den europeiska integrationen är en helt annan. Det är på grund av de nationella regeringarna som en utveckling av ett samarbete av detta slag har blivit möjlig. De olika regeringarna använder EU som ett slags politiskt forum för olika sorters transnationell politik (Baylis & Smith, 2001, s. 499-500). Med EU som ett redskap för de olika nationernas regeringar sprider sig samarbetet till nya områden allteftersom staterna uppfattar att de kan tjäna på det.

Supranationalismen skiljer sig från både neofunktionalismen och intergovernmentalismen på så sätt att den menar att det varken är staterna eller transnationella aktörer som tar initiativet till europeisk integration. Istället menar

man att det i EU:s fall skulle vara politiken i just EU, som är den drivande faktorn. Överstatlig politik och de viktiga politiska aktörerna i EU är de som bidrar mest till integrationen. Med andra ord, institutionerna och andra viktiga aktörer inom EU, är de som bidragit till, och för den europeiska integrationen framåt. (Baylis & Smith, 2001, s. 500).

Vilken av teorierna som bäst förklarar den europeiska integrationen kräver långt mer utrymme att analysera. Troligen är det så att ingen teori ensam kan förklara utvecklingen, utan att det är en blandning av staterna, de transnationella aktörerna och EU och dess institutioner i sig som varit pådrivare till hur unionen idag är utformad.

4.3.2 Teorier om transnationellt partisamarbete

De flesta är överens om att trots att de flesta europaparlamentariker sitter i s.k. europapartier, är det fortfarande de nationella partierna som styr, vilket stämmer bra överens med vårt synsätt.

Pedersen skriver att när en politiker tillträder som europaparlamentariker uppstår det flera nya problem för henne/honom. Ledamoten måste då vara beredd att ta hänsyn till tre olika arenor för att överleva som framgångsrik politiker. Först och främst är en relation och direktlänk hem till de nationella väljarna viktig. Det är inte bara en plikt för en politiker utan även en viktigt ingrediens för att bli omvald. Den andra arenan är den emot sitt transnationella parti. Även denna relation är viktig för att arbetsmiljön ska vara så bra som möjligt men kanske framför allt för att kunna bilda ett nätverk av kontakter, vilket bidrar till ens framgång som politiker. Sist men inte minst så är länken till det nationella partiet mycket viktigt för ledamoten. En europaparlamentariker måste hålla sig vid god fot med sitt nationella parti, som i de flesta fall är den bästa länken hem till väljarna. Det är dessutom ofta det nationella partiet som bekostar valkampanjer och nominerar. Dessa orsaker gör att en europaparlamentariker i mångt och mycket inte kan bryta helt från den nationella partilinjen, utan att riskera att inte bli omvald (Andersen, Eliassen, 1996, s. 24).

Även om utvecklingen har varit sådan att det transnationella partisamarbetet fått ökad betydelse, så är det tveksamt om det någonsin kommer att utvecklas fullt ut. Jonas Tallberg beskriver det såhär:

”Transnationella partisammanslutningar försöker visserligen att utarbeta gemensamma program inför Europavalen, men partierna är och förblir nationella, liksom de ämnen politikerna väljer att betona i kampanjerna” (Tallberg, 2004, s. 203).

Simon Hix menar att det dock kan finnas en positiv grund för de transnationella partisammanslutningarna (europapartier), men att de inte kan utvecklas framåt om inte strukturen i vilka de existerar, också utvecklas. Han ser två huvudproblem: Först och främst är det svårt för Europaparlamentet att få den styrande roll ett parlament bör ha eftersom även de olika nationaliteterna försvårar, och inte bara de olika politiska ideologierna. Dessutom menar han att så länge Rådet är den

beslutande institutionen så kommer politiska konflikter främst att beröra nationella motsättningar, till skillnad från motsättningar mellan höger- och vänsterideologier.

Det andra problemet han ser är att det verkar omotiverat att den nationella politiska arenan skulle lämna ut sin förstaplats som den viktigaste politiska arenan, till förmån för den europeiska arenan. De flesta nationella partier har historisk förankring i sina länder och tillsammans med att medias intresse fortfarande vakar mer över hemmaplanen är det svårt att se att europapartierna skulle kunna ta över väljarnas intresse (Gaffney, 1996, s. 323).

De teorier som presenterats ovan stödjer vår undersökning eftersom vi delar tron om att det fortfarande är de nationella partierna som främst styr ledamöterna i parlamentet. Vi tar dock inte ställning till hur framtiden ser ut för de transnationella partisammanslutningarna, utan förbehåller oss rätten att inte utveckla vår syn på hur framtiden kommer att se ut, eftersom detta inte är föremål för vår uppsats.

5. Metod och material

Vi förklarar här hur vi gick tillväga för att utföra vår studie. Vi presenterar hur vi lade upp vårt arbete och på vilket sätt vi har tolkat resultaten. Vi redovisar även vårt material och enkätfrågornas utformning.

5.1 Metod

5.1.1 Vårt metodologiska upplägg

Vår studie av de svenska Europaparlamentarikerna kan inte ses som ett klassiskt skolexempel på hur en forskningsprocess går till. I själva verket är det väldigt få forskningsprodukter som är utav det slaget. Lika väl som forskningsprocessen kan ta sin början kring ett intressant problem, så kan den lika väl initieras efter upptäckten av ett fascinerande material (Lundquist s.45).

I vårt fall kan man säga forskningsprocessen varit ytterst okonventionell. Efter vi bestämt oss för vilket område vi skulle ägna uppsatsen åt fann vi en mycket bra B-uppsats som handlade svenska EU-parlamentarikers inställning till EU, skriven av Johan Chytraeus och Björn Fägersten. Inspirerade av deras studie och områdets brist på primärmaterial så beslutade vi oss för att, likt dem göra, en enkätundersökning (bilaga 1).

Vi var först intresserade av att undersöka hur de svenska europaparlamentarikernas inställning till EU hade påverkats efter det att de tillträtt som parlamentariker. Då vi inte med hundraprocentig säkerhet kunde förvissa oss om att svaren från vår enkät skulle resultera i några tillfredställande svar, breddade vi frågorna på vår enkät för att täcka fler områden än bara det ovan nämnda. Då vi gick igenom svaren från vår enkätundersökning prövade vi, av ren nyfikenhet, Chytraeus och Fägerstens teori på vårt eget material med resultatet att vi fann att deras teori hade luckor.

Dessutom passade många svar in på våra andra idéer som vi var nyfikna på att pröva. Vi känner att vi inte vill lämna dem helt åt sidan och har därför valt att, om än inte lika omfattande, även lyfta fram dessa i uppsatsen.

Vad detta betyder rent metodologiskt är att vi har hela tiden ägnat oss åt en empirisk fallstudie vars form har förändrats från att i det första skedet varit teoriprovande för att i ett senare och slutgiltigt skede vara teoriutvecklande, även om det vi kommer fram till inte är en direkt ny teori. Den är dock ny i förhållande till deras teori. Metoden är dessutom något komparativ i den meningen att våra svar jämförts med deras.

Denna uppsats är inte heller rent kvantitativ eller kvalitativ. Få former av forskning innehåller explicit de ena eller det andra utan de vanligaste är båda är

mer eller mindre förekommande (Bjereld m fl s. 115). I vårt fall är enkäten den primära byggstenen och i den finns både kvantitativa och kvalitativa drag. Enkätundersökningar brukar ses som kvantitativa (Esaiasson m fl s. 256). I vår enkät så har samma frågor ställts till samtliga parlamentariker vilket medför att deras svar också kan uttryckas och analyseras med siffror vilket är en kvantitativ metod. Vi har dock lämnat svarsalternativen öppna så att de kan lämna mer utförliga svar än vad de skulle ha haft möjlighet till ifall vi endast använt oss av ett begränsat antal svarsalternativ.

5.1.2 Problem med vår metod

Under arbetets fortskridning stötte vi på en mängd problem. Dels tog utformningen av enkätfrågorna längre tid än väntat och vi gjorde om formuläret flera gånger innan vi blev nöjda. Vår första tanke var att fylla formuläret med 25-30 ja- och nej-frågor och att ledamöterna skulle få gradera sina åsikter på skalor etc. men utformningen blev en annan. Vi tänkte att en parlamentariker antagligen skulle avskräckas om frågorna krävde långa utläggningar från dennes sida, men efter att ha insett att Chytraeus och Fägersten fått mycket givande svar på sin enkät med denna typen av frågor, ansåg vi att det var det rätta att göra.

E-post adresser till de nuvarande parlamentarikerna var ingen svår uppgift att få tag på. Däremot visade det sig vara mycket svårare att få tag på före detta parlamentarikers e-post adresser, särskilt om de idag inte sitter i riksdagen. Problemet var särskilt stort när vi försökte komma i kontakt med de socialdemokrater som nu inte längre är ledamöter. Efter en mängd telefonsamtal som lett oss fram och tillbaka mellan Stockholm och Bryssel, fann vi tillslut den personen som kunde ge oss informationen. Tyvärr hade hennes adressbok i datorn kraschat, och adresserna var således utom räckhåll för oss. Detta ledde till att tre socialdemokrater från förra mandatperioden aldrig fick enkäten. De andra parlamentarikerna lyckades vi få kontakt med, även om vi inte kan vara hundra procentigt säkra på att alla har läst vårt brev. När det gällde miljöpartiets före detta parlamentariker var vi t.ex. tvungna att gå genom en gemensam kontaktsida. Dock är vi tämligen säkra på att vår enkät nått fram till dessa eftersom i alla fall ett svar har inkommit från dem. Detta gör att endast 32 av de 35 som skulle ingå i undersökningen har fått chansen att delta.

5.2 Material

5.2.1 Primärmaterial

Vårt material består således, som tidigare nämnt, främst av primärmaterial och då i form av svaren från vår enkät. Enkäten (bilaga 1) är utformad så att de nio frågorna, varav en fråga har två följdfrågor, var ställda på så sätt att det fanns utrymme för ledamöterna att själva utveckla sina tankar om frågan. Detta för att

våra svar skulle få större värde än om de bara hade svarat ja och nej, vilket inte ger utrymme för någon gråzon. Observera att det skickades ut två enkäter med olika utformning till parlamentarikerna beroende på om de sitter i parlamentet nu, eller om de satt förra mandatperioden. Den enda skillnaden mellan dem ligger dock i att frågornas tempus skiljer sig åt, medan deras innebörd är exakt lika.

Parlamentarikerna hade till en början två veckor på sig att svara på enkäten, sedan ansåg vi att vi behövde resten av tiden för att analysera svaren. Efter två veckor hade vi ändå inte fått in tillräckligt med material vilket gjorde att vi sköt upp inlämningsdagen till ”så snart som möjligt”, för parlamentarikerna. Detta skedde i de påminnelsebrev vi skickade ut vid ett flertal tillfällen, även före och efter den först bestämda inlämningsdagen.

Resultatet blev att 15 stycken parlamentariker svarade. Två andra parlamentariker har lovat att svara, men det har uteblivit. Alla de svenska partierna är dock representerade i svaren vilket betyder att även samtliga transnationella partisammanslutningarna som svenskar sitter med i, är representerade.

15 stycken svar av 32 möjliga (varav 9 från de nuvarande 19 ledamöterna) är inte ett jättestort svarsutfall. Vi menar att vår huvudpunkt ändå kan stödjas av våra resultat. Chytraeus och Fägersten fick 16 svar av 22 möjliga och skillnaden mellan 15 och 16 är inte särskilt stor. Att det procentuellt räknat sätt inte är i närheten av deras undersökning tycker vi är av mindre relevans. Eftersom undersökningen är teoriprovande i viss mån snarare än jämförande, menar vi att det inte spelar större roll om parlamentariker från den nuvarande eller förra mandatperioden svarade på enkäten. Detta betyder att vårt antal inkomna svar är viktigare än vem som har svarat, så länge vi har en jämn fördelning mellan EU kritiska och positiva ledamöter samt män och kvinnor, vilket vi har.

Operationalisering, alltså omvandling från kvalitativa svar till siffror, har vi endast använt oss av vid ett tillfälle (fråga 9), där vi kategoriserade parlamentarikerna och deras svar i en tabell, som kommer redovisas senare (figur 1). Eftersom svarskvoten var begränsad anser vi att en rent kvantitativ tolkning av svaren vore felaktig. Svaren är dessutom av den arten att de görs mest rättvisa genom en kvalitativ tolkning. I och med att svaren i stor utsträckning dessutom är kvalitativa snarare än kvantitativa, bidrar det till att väga upp för att endast 15 svar som kom in.

5.2.2 Övrigt material

En stor del av vår tid gick åt till att läsa in oss på de teorier som presenterats i föregående kapitel. Vi var, för att kunna analysera svaren och för att förstå den bredare bilden av sammanhanget, tvungna att veta vilka teorier och debatter som idag präglar EU:s integrationsprocess och transnationellt partisamarbete inom Europaparlamentet. Eftersom EU de senaste åren utvecklats i en rasande takt var det dessutom viktigt för oss att använda oss av så pass nytt material som möjligt. Ingen av de böcker vi använt oss av är därför äldre än femton år.

Förutom böcker har vi dessutom haft stor nytta av en mängd internetsidor. Dessa är bra på så sätt att de ofta är uppdaterade och därför bidrar med aktuell och sann information. Det bör dock tilläggas att internetsidorna främst användes för att få reda på statistiska undersökningar, information om helheter och liknande. Genom Internet kunde vi dessutom lätt ta reda på vad de nuvarande politikerna gör i parlamentet via deras nyhetsbrev som finns på respektive nationella partis hemsida. Tillsammans med tidningsartiklar kunde vi på så sätt bilda oss en uppfattning om vad som är extra viktigt för just den eller den parlamentarikern, samt få en bild av politikerns ideologi.

5.2.3 Validitet och Reliabilitet

En studie räknas ha hög validitet om en rad kriterier är uppfyllda. De teoretiska definitionerna (t.ex. vår definition av en EU kritisk parlamentariker) ska stämma överens med de operationella indikatorerna (de frågorna som gör att svaren kan variera beroende på om parlamentarikern är positiv eller negativ till EU), systematiska fel bör inte förekomma och man ska ha undersökt det man hade för avsikt att undersöka (Esaiasson m.fl. 2004, s. 58-61). Om en studie har hög reliabilitet betyder det att det finns en frånvaro av slumpmässiga fel.

I vår studie kan både validiteten och reliabiliteten ifrågasättas. Vi menar ändå att eftersom vår studie framförallt är teoriprovande, och den fråga som testade deras teori faktiskt gav de svar vi hade för avsikt att mäta, har en tillräckligt hög validitet. I de andra fallen kan det något låga svarsutfallet dock göra att högre validitet hade varit önskvärt. I den fråga där en viss operationalisering av svaren förekom, anser vi att våra teoretiska definitioner sammanfaller väl med de operationella indikatorerna, vilket stärker validiteten.

Reliabiliteten i vår studie hade stärkts om vi hade fått svar från exakt de parlamentariker som svarade på Chytraeus och Fägerstens studie. De ville dock förbli anonyma vilket gör det svårt för oss att veta om vi prickat rätt. Men eftersom studien på ett vis är teoriutvecklande, då den erbjuder alternativa svar till varför EU-positiva ledamöter är mer benägna att rösta med sin transnationella partisammanslutning, anser vi att den faktorn inte är avgörande för studiens resultat.

6. Resultat

Nedan redogör vi för de resultat vi fick in på vår enkätundersökning. Det vore onödigt att här redovisa allt det material vi har tagit emot och analyserat eftersom mycket av det inte präglar vår studie. Enskilda svar som var intressanta har vi dock valt att lyfta fram, även om svaret inte tillhör någon av våra s.k. huvudfrågor. Vi vill också uppmärksamma att vi i många av svaren gjort en uppdelning mellan ledamöterna beroende på om de är positiva till EU eller negativa. Vi anser denna uppdelning naturlig eftersom det ganska starkt präglar hur de har svarat. I de flesta fall avslöjar enkäten deras ståndpunkt, har det inte varit klart genom svaren har vi gått efter deras nationella partitillhörighet och uttalanden de gjort på hemsidor och i tidningsartiklar. Andelen EU-positiva och EU-negativa ledamöter som har svarat, är ungefär lika.

Efter att ha gått igenom resultaten valde vi att dela in frågorna och svaren i tre olika grupper. Vi skiljer dock aldrig mellan ett svar och dess fråga. Med andra ord, ett enskilt svar från en ledamot kan inte hamna i en grupp, utan endast en fråga tillsammans med alla dess svar, hamnar i en grupp.

I den första gruppen (frågor av mindre vikt) hamnade de svar som inte märkvärt påverkar vår studie, alltså svar som mer eller mindre bara bekräftar fakta som inte är särskilt uppseendeväckande. Dessa frågor, som utgör flertalet av våra nio, och svaren på dem, kommer bara att redovisa kortfattat. Enstaka utdrag presenteras dock i några av fallen.

Den andra gruppen (frågor av större vikt) innehåller två frågor. Den första är 3a (som inte har beteckningen 3a i enkäten, eftersom vi inte räknade med att många av parlamentarikerna skulle svara både fråga 3 och dess två följdfrågor. Eftersom många valde att svara på alla tre frågorna betecknar vi alltså huvudfrågan 3, den översta följdfrågan 3a och den undre följdfrågan 3b) som undrar om det är så att större nationers intressen och frågor går före mindre nationers intressen i frågor. Den andra frågan är fråga 9 som tar reda på vem Europaparlamentarikerna främst arbetar för, EU och européer eller Sverige och svenskar. Resultaten från denna gruppen går igenom något noggrannare än de i första gruppen.

Den sista gruppen (huvudfråga) innehåller bara en fråga, nämligen fråga 3 och utgör vår poäng med uppsatsen. Det är utifrån svaren på denna fråga som vi hävdar att vi inte håller med till fullt gällande Chytraeus och Fägerstens slutsats, och vi ägnar därför större delen av kapitlet med att försöka visa hur vi kom fram till det.

6.1 Grupp 1 - frågor av mindre vikt

Svaren på fråga 1 var mer eller mindre ett exempel på hur politiker kan följa manualen på hur man ska svara på frågor. Vi undrade om deras inställning till EU ändrades efter det att de tillträtt som parlamentariker och sett hur saker och ting fungerar på nära håll. Samtliga parlamentariker menade att deras inställning i stort var oförändrad. Tendensen var att EU positiva ledamöter var positivt överraskade av EU och att EU negativa var fortsatt, om inte mer, negativa till unionen.

Trenden höll i sig även i fråga 2. EU positiva ledamöter menade i stort att Europaparlamentet bör få mer makt eftersom det ökar öppenheten och demokratin. Även en önskan om att parlamentet bör ha medbeslutande i många av de frågor som Rådet beslutar i var populärt. De EU kritiska ledamöterna menade alla att parlamentet inte borde få mer makt. Orsakerna till detta var att det p.g.a. det låga valdeltagandet saknar legitimitet och att det bidrar till ytterligare överstatlighet.

Av de 10 parlamentariker som svarade på fråga 3b, kan man säga att åtta av dem är positiva till personval till parlamentet. I svaren på frågan, vilket kanske inte är så konstigt, var en urskiljning mellan parlamentarikernas ståndpunkter inte möjlig att göra. De flesta svarar att personvalen är något positivt och utifrån det har vi tolkat det som att man menar att det nationella partiet inte tar skada av personvalen.

Även i fråga 4 var svaren ganska entydiga. Av de 14 ledamöter som svarade höll tretton med om att det finns en europeisk politik som svenska väljare har svårt att följa med i. Medias dåliga bevakning lyfts fram som ett argument men några av parlamentarikerna erkänner att även de, även om de försöker hinna med, har svårt att föra över debatten till Sverige. Den parlamentariker som inte höll med menar att EU politiken på intet sätt är svårare att följa med i än svensk politik utan att det är EU:s demokratiska brister och avståndet till Bryssel, som skapar en distans mellan den europeiska politiken och svenskar.

Vår avsikt med fråga 5, och där måste det sägas att vi misslyckats något med vår formulering av frågan, var att parlamentarikerna kanske skulle svara att det fanns andra motstridigheter än de rent politiska, vilket försvårar för dem att hålla sina vallöften. En parlamentariker skriver att eftersom hans nationella partis åsikter ligger väl i linje med hans europaparti, ser han inga egentliga problem med att hålla sina vallöften. Detta anser vi vara en liten indikation på att om man inte samarbetar med sin transnationella partisammanslutning, kan det försvåra ens mål som politiker. De övriga svaren gav dock inte mer utrymme för denna tankegång. Många nämnde de rent politiska orsakerna, som t.ex. att majoriteten bestämmer och om ens partigrupp inte var i majoritet går det inte att driva igenom förslag etc. De flesta parlamentariker ser/såg dock inga problem med att hålla sina vallöften.

Alla parlamentarikerna som svarade på fråga 6 (14 av 15) anser att sociala kontakter inom parlamentet absolut underlättar ens arbete. En parlamentariker skriver:

”Absolut. Mycket viktigare än i Sverige, i varje i [sic!] jämförelse på den tid jag satt i riksdagen. Det är genom personliga kontakter och nätverk Du skapar Dig en plattform i EU – inte genom att sitta och läsa handlingar på kammaren.”
– O. Schmidt

En annan skriver:

”Ja förmågan till att bilda allianser samt din sociala skicklighet, förhandlings och argumentationsförmåga är helt avgörande för att nå positioner och framgång i parlamentet.” – C. Malmström

Dessa två citat ringar väl in vad de flesta parlamentariker hävdar och att ha ett socialt nätverk verkar vara extra viktigt i parlamentet. Svaren bekräftar dock bara något som inte är en hemlighet. I alla arenor, vare sig de är politiska eller inte, så kan ett brett socialt nätverk underlätta för individer att nå sina mål.

Av de tolv som svarade på fråga 7 så håller alla med om att det finns sociala grupperingar hos europaparlamentariker. Några förstod dock frågan på ett annat sätt än vad som var avsett vilket gjorde att de t.ex. nämnde att det finns de som är federalistiska och de som är kritiska till EU. Vad vi ville veta mer om var om det existerade s.k. informella grupperingar och vilka effekter de i så fall hade. Frågan var antagligen inte tillräckligt direkt på den punkten, vilket gjorde att många inte nämnde detta fenomen. Sådär skriver en ledamot om det umgänge parlamentariker mellan, som kanske inte är lika officiellt:

”Men samtidigt finns det undergrupper som man lär känna på andra sätt mer informellt där man har socialt umgänge, men naturligtvis underlättar [sic!] genom att man får förtroende för varandra - så om man tar ett initiativ så litar man naturligtvis mer på någon man känner.” – C. Schlyter

Två andra parlamentariker nämner också de s.k. informella grupperingarna men påpekar inte vilken effekt detta har på arbetet. Den här frågan var ämnad för vår teori om socialiseringsprocessen, men eftersom vår fråga antagligen inte var tillräckligt direkt ställd, kan inte endast ett svar räcka för att lyfta en teori.

I den sista frågan i den första gruppen, fråga 8, får ledamöterna möjlighet att beskriva vilka byråkratiska och/eller organisatoriska problem de stött på. Att de många olika språken är ett problem för många parlamentariker verkar vara uppenbart. Även i viss del byråkratin irriterar några ledamöter.

6.2 Grupp 2 – frågor av större vikt

I den här delen kommer vi att gå igenom svaren på frågorna 3a och 9. Vi vet om att ingen av dem erbjuder sensationella överraskningar, men väljer ändå att lyfta fram dem eftersom fenomenen är intressanta och värda en något utförligare diskussion.

6.2.1 Fråga 3a

Lite över hälften av de tillfrågade parlamentarikerna svarade på fråga 3a. Frågan lyder:

- Om Du främst röstar/röstade i enighet med partigruppen i Europaparlamentet, anser/ansåg Du att Ditt nationella partis (och Dina väljares) intressen ägnas/ägnades tillräckligt stort intresse, eller finns/fanns det tendenser att större länders intressen går/gick före?

En av parlamentarikerna svarade att man som parlamentariker inte hinner ägna tillräckligt mycket tid åt sina väljare, men kommenterar inte att större staters intressen tenderar att gå före, vilket gör att hans svar räknas bort av oss i vår analys av frågorna. Detta eftersom tyngden i frågan ligger just på om länder med fler representanter i de olika europapartierna kan använda detta till sin fördel. Två av de sex återstående parlamentarikerna vilkas svar här redovisas menar att det inte sker i någon större utsträckning. En av dem skriver:

"Jag tycker att jag har goda möjligheter att företräda mina väljare och mitt partis värderingar inom ramen för min europeiska partigrupp." – J. Andersson

Den andra parlamentarikern skriver att eftersom det i parlamentet krävdes kompromisser så minskade de stora ländernas inflytande. Hans åsikt är att de större länderna framför allt dominerar i Rådet. En parlamentariker, som menar att hans europaparti i sig är unikt i det att de är mer sammanhållna än övriga transnationella partisammanslutningar, menar att det ofta händer i partigruppen att t.ex. tyskar röstar emot "den regering de är med i på hemmaplan".

Resterande fyra ledamöter menar dock att denna tendens finns, även om vissa menar att det är i mycket liten skala. Nedan följer några av svaren:

"Tyvärr tror jag att det är så generellt, men vi är många som arbetar för motsatsen" – A. Hedh

"Jag har inte märkt av denna tendens mer än marginellt" – M. Carlshamre

"I många grupper går stora länders intressen före liksom gruppens maktambitioner utöver löften till väljare om en ideologisk linje" – L. Ek

Vårt resultat visar alltså att ungefär hälften av de tillfrågade menar på att denna tendens existerar, medan den andra hälften menar på att den inte existerar, eller att det i alla fall inte är något problem. Ponera att det faktiskt är så att större länders intressen faktiskt väger tyngre i de europeiska partigrupperna. Är det då fel? Med

tanke på att invånarantalet i t.ex. Tyskland nästan är tiodubblat Sveriges invånare är det väl inte mer än rätt att de har fler mandat i parlamentet? Sverige är ju procentuellt sett överrepresenterat. Och ändå är det lätt att känna att alla länderna i EU bör vara lika mycket värda och att en nations intresse ska stå lika högt i kurs som en annans.

Problemet ligger dock inte riktigt där, utan det ligger i de transnationella partisammanslutningarna. De europeiska partigrupperna bör hålla en linje där nationella intressen läggs åt sidan och ideologierna, som är det som håller samman grupperna, ska styra helt. Det är trots allt därför det bildats s.k. europapartier. Om det är möjligt eller inte att lägga sin nationalitet åt sidan lämnar vi dock åt framtida studier att utvärdera.

6.2.2 Fråga 9

Alla tillfrågade parlamentariker svarade på fråga 9, beträffande om de främst arbetade för att förbättra för svenskar och Sverige i Europa, eller för européer och EU i stort. Resultaten är intressanta om än kanske inte så överraskande. Det visar sig att det råder stor skillnad mellan vem parlamentarikerna anser sig arbeta för. Nedan visas en tabell där spridningen blir lättare att se. För att göra tabellen har vi gjort en del antaganden, eller teoretiska definitioner, som vi först måste förklara. Med en EU-kritisk parlamentariker menar vi de parlamentariker som i sina svar uttryckligen visar sin ståndpunkt gentemot EU. Om detta inte framgår har vi gått efter om det nationella parti parlamentariker tillhör, är för eller emot unionen. De övriga anser vi är EU-positiva parlamentariker. Nedan redovisar vi tabellen:

Uppdelning av svar på fråga 9

Vem de främst arbetar för:	EU positiva:	EU kritiska:
Världen och världens folk:		2
Europa och européer:	7	2
Sverige och svenskar:	1	3

Fig. 1

Federalistiskt sett så stämmer inte de här resultaten särskilt bra med hur det borde vara. Om detta var fallet i ett nationellt parti hade det nog ansetts överraskande. De transnationella partisammanslutningarna binder samman olika nationella partier med en gemensam politisk ideologi. När man blir europaparlamentariker och på så sätt byter politisk arena betyder väl själva ordet "europaparlamentariker" att man inte längre är en representant för en speciell nationalitet, utan för européer? Den stora skillnaden ligger i att EU-positiva parlamentariker anser sig jobba främst för Europa och européer, medan EU-kritiska ser som sin främsta uppgift att förbättra för svenskar eller för världen i stort.

Bilden är naturligtvis inte så enkel. Först och främst har EU-kritiska parlamentariker ingen som helst anledning att säga sig arbeta för européer när de snarare kan hävda att deras roll i parlamentet är att värna om Sveriges och svenskars väl i ett EU som får allt mer makt. Likaväl kan en EU-positiv parlamentariker, vilket en svarade, mena att det som är bra för svenskar och Sverige är i de allra flesta fallen även bra för européer och EU.

Vi har operationaliserat deras svar för att kunna stoppa in dem i dessa fack. Många parlamentariker svarade att de främst arbetade för ”både och”, vilket vi har kategoriserat som att man främst arbetar för EU och européer eftersom Sverige är med i EU. Vi menar att detta är en rättvis operationalisering eftersom det inte går att hävda det motsatta, att EU är en del av Sverige, åtminstone inte rent fysiskt.

Vi tycker att det kan vara av vikt att något belysa den spridning som finns hos parlamentarikerna i frågan vem de anser att de främst arbetar för. Tabellen är dock inte riktigt proportionerlig eftersom andelen EU-kritiska i vår undersökning utgör nästan hälften av den totala mängden. Så ser inte den totala fördelningen ut bland de svenska nuvarande och före detta ledamöterna. Dock är det viktigt att skilja dem åt på detta sätt eftersom det av ovan nämnda anledning, är mer troligt att en EU-positiv parlamentariker arbetar för EU och européer än en EU-kritisk.

6.3 Huvudfrågan

Här nedan ska vi redovisa de resultat som gör att vi inte kan hålla med om att EU-positiva parlamentariker generellt sett är mer benägna att gå emot sitt nationella parti till förmån för sitt europeiska parti. Vid en första anblick av resultaten trodde vi att vi endast hade bekräftat deras teori men efter att ha studerat dem närmare hittade vi ett samband i stort motsäger vad Chytraeus och Fägersten hävdade. Vi vill understryka att det inte är faktumet att EU-positiva parlamentariker oftare röstar enligt den europeiska partigruppens linje, som är häpnadsväckande i vår uppsats, vilket det var i deras. Poängen ligger snarare i *varför* de oftare röstar med den transnationella partisammanslutningens linje. Nedan visas frågan (3) som parlamentarikerna svarade på:

- Vid omröstningar i parlamentet, röstar/röstade Du främst i enighet med partigruppen i Europaparlamentet eller i enighet med Ditt nationella parti?

Svaren var, som tidigare nämnts, precis vad vi hade väntat oss, i alla fall vid en första anblick. Tendensen är att EU-kritiska parlamentariker nästan uteslutande röstar främst enligt sin nationella partilinje, och att EU-positiva på samma sätt röstar främst med sin partigrupp i parlamentet. Dessa svar stödjer Chytraeus och Fägerstens teori fullt ut men vi anser att vi har tagit frågan ett snäpp längre.

Av de EU-kritiska parlamentarikerna är svaret genomgående att de röstar främst enligt sitt nationella parti, utom en parlamentariker som skriver:

”Vi har inget nationellt parti. Jag röstar normalt i parlamentet med vårt parti, efter ingående diskussioner. Jag känner dock ingen partipiska. Vi kan skilja oss åt i vissa frågor”. – L. Wohlin

En annan parlamentariker skriver följande, vilket på ett bra sätt ramar in uppfattningen de flesta EU-kritiska ledamöter verkar ha:

”I enlighet med mitt nationella parti, men i vissa frågor i enlighet med mig själv och det jag gick till val på” – A. Hedh

Genomgående har de EU kritiska parlamentarikerna kortfattat svarat att de främst röstar enligt sin nationella partilinje eller sin egen övertygelse. Vi finner inte deras svar kontroversiella och har därför ingen direkt anledning att utveckla det ytterligare. (Observera att detta inte betyder att de EU-kritiska parlamentarikerna är emot transnationellt partisamarbete överlag. De hävdar endast att de främst röstar enligt sitt nationella partis linjer). Vad som däremot är av vikt för oss att ta upp är svaren från de EU-positiva parlamentarikerna.

Även de EU-positiva parlamentarikerna har i stort sett svarat likadant. Det framgår att de flesta röstar enligt den europeiska partigruppen. Vi kommer nedan att citera några av parlamentarikerna som vi tycker erbjuder svar som i mångt och mycket representerar hela gruppen av de EU-positivas svar:

”I de allra flesta fall är detta inget problem eftersom vi i min grupp är ganska ideologiskt samspelta. Uppstår en konflikt i en fråga som är viktig för mig och mitt parti, röstar jag som hemma. partipiskan [sic!] i Europaparlamentet är ganska svag.” – C. Malmström

”Olika. Men den absoluta huvuddelen med gruppen. Oftast överensstämde gruppens med [det nationella partiets] hållning. Det fanns en del frågor som var nationellt mer känsliga.” – O. Schmidt

*”Frågan är lite grand fel ställd; den underförstår en motsättning som sällan finns. Jag röstar i allmänhet med min partigrupp i Europaparlamentet. Mitt parti tar självfallet inte ställning i detalj på det viset som jag gör som Europaparlamentariker. Vårt nationella parti har ju gjort strategiska ställningstaganden i förhållande till EU men när jag sitter här är jag ju lagstiftare i konkreta ärenden och då ingår jag i en europeisk, socialdemokratisk grupp.”
- J. Andersson*

De flesta EU positiva parlamentarikerna lyfter fram att de i majoriteten av fallen röstar med sin grupp i Europaparlamentet. En av parlamentarikerna påpekade att han och hans kollegor från det nationella partiet hade en separat genomgång av deras europapartis voteringslista, och att flertalet gånger avvek från dennas linje och istället utarbetade en egen voteringslista för det nationella partiet. De EU-positiva ledamöterna belyser också att det ofta inte finns någon motsättning, och det är just detta som gör att vi menar att Chytraeus och Fägersten inte hade rätt till hundra procent.

Utifrån våra svar menar vi att en Europaparlamentariker främst utgår från sitt nationella parti. Skillnaden mellan EU-kritiska och positiva parlamentariker, är att de EU-positivas nationella partier, i mycket större grad, har fler ideologiska likheter med sina respektive europapartier, än de EU-kritiskas nationella partier har med sina respektive europapartier.

Det är alltså inte, utifrån vårt sätt att se på det, så att en Europaparlamentariker som är positiv till EU i helhet, generellt är mer positiv till transnationellt partisamarbete p.g.a. att han/hon i större grad anser sig representera sitt europaparti mer än sitt nationella parti. Vi menar att även för EU-positiva parlamentariker står det nationella partiet högst i kurs. Skillnaden ligger i att när en EU-positiv parlamentariker röstar med sin transnationella partigrupp, röstar han även ofta i linje med sitt nationella parti. När konflikter uppstår mellan det nationella partiets linje och europapartiets, svarar flertalet att de i de fallen röstar i enighet med sitt nationella parti.

Chytraeus och Fägerstens teori om att EU-positiva parlamentariker är mer benägna att rösta med sina transnationella partigrupper, stämmer alltså inte, enligt oss. De samarbetar oftare och går oftare med sina europapartiets linjer eftersom de stämmer väl överens med sina nationella partiets linjer, medan EU-kritiska parlamentariker ofta stöter på problemet att deras nationella partier och europapartier inte är lika ideologiskt homogena. Teorin om att de ledamöter som är positiva till EU som helhet, också är mer positiva till transnationellt partisamarbete, har alltså egentligen aldrig testats. Med stödet att de flesta EU-positiva parlamentarikerna menade att det nästan aldrig fanns någon motsättning mellan det nationella partiet och europapartiet, är vår ståndpunkt alltså att oavsett en parlamentarikers inställning till EU som helhet, så går det nationella partiet före den transnationella partigruppen.

7. Slutsats

När man talar om EU och dess problem betonar man ofta större frågor så som parlamentets legitimitet, organisatoriska problem, det demokratiska underskottet o.s.v. Vi har lämnat dessa stora frågor utanför ramen för vårt analysområde och istället koncentrerat oss på de svenska Europaparlamentariker och deras syn på sitt arbete och EU.

I det inledande skedet av vårt arbete hade vi en mängd olika teorier som tidigare nämnts i uppsatsen. Vi läst då in oss på teorier om transnationellt partisamarbete och om europaparlamentets brister och förtjänster vilket gav oss en insikt i redan existerande teorier på området.

Två saker som vi tyckte var värda att lyfta fram, grundat på våra resultat, var att det verkar dels finnas en tendens att större länders intresse går före i de europeiska partigrupperna samt att det finns en splittrad bild hos parlamentarikerna gällande vem de främst arbetar för. Vår avsikt med att betona dessa företeelser är inte för att hävda att de är nya teorier, eller nya fenomen heller för den delen, utan att presentera ett material som inbjuder till diskussion och reflektion av intresseväckande fenomen. Vi anser att vårt material i de här frågorna inte bör lämnas oberört.

Ett av våra syften med uppsatsen var att pröva en teori som menade på att EU-positiva parlamentariker är mer benägna att bryta mot sin nationella partilinje jämfört med EU-kritiska. Efter att ha testat denna teori på vårt material kom vi fram till att teorin i ett avseende var missvisande. I och med denna upptäckt beslutade vi oss för att ägna uppsatsen åt detta.

7.1 Svenska parlamentariker vänder hemåt

Chytraeus och Fägersten bevisar i sin studie att EU-positiva parlamentariker är mer positivt inställda till transnationellt partisamarbete och dess följder. Vi vill uppmärksamma på att vi absolut inte bestrider detta. Vi håller dock inte med om att EU-positiva parlamentariker är mer benägna att bryta mot det nationella partiets linje på att de i högre grad förespråkar transnationellt partisamarbete.

De slår i sin slutsats fast att den svenska partipiskan inte biter på transnationalister, alltså de parlamentariker som förespråkar transnationellt partisamarbete. Enligt dem skulle förklaringen kunna vara att de parlamentarikerna ”har ett annorlunda förhållande till sina moderpartier” (Chytraeus, Fägersten 2001 s. 20) än EU-kritiska parlamentariker. De undersöker detta genom att analysera svaren de fick på frågan om parlamentarikerna tyckte att de hade tydliga direktiv från sina nationella partier. De kommer fram till att deras teori inte är tillräcklig för att bevisa att detta är den förklarande faktorn. Vår

uppsats ger inte heller en förklaring till det fenomenet då vi menar att fenomenet inte finns.

Vi menar att den svenska partipiskan biter minst lika hårt vare sig man är kritisk eller positiv till EU. Utifrån våra resultat ser vi inte att EU-positiva parlamentariker är mer benägna att bryta mot sin nationella partilinje. Att de EU-positiva parlamentarikerna oftare röstar i enighet med sin partigrupp i Europaparlamentet beror helt enkelt på att det europeiska partiets linje ofta sammanfaller med det nationella partiets. Vi menar alltså att när en transnationalist säger att han/hon främst röstar i enighet med sin europeiska partigrupp så gör han/hon det i de frågor som stämmer överens med det nationella partiets linje.

Vad menar vi då med att de svenska parlamentarikerna vänder hemåt? Av de sju ledamöter som kan sägas vara positivt inställda till transnationellt partisamarbete så säger fem av dem att då det nationella partiets linje inte sammanfaller med den europeiska partigruppens, så vänder de hemåt och röstar i enighet med det nationella partiet. De två övriga konstaterade inte, att de vid konfliktsituationer röstade i linje med sitt nationella parti, men en av dem slår fast att det mycket sällan finns motsättningar mellan hans moderparti och hans europeiska parti. Den kvarvarande parlamentarikern svarar att hon röstar med sitt transnationella parti och utvecklar inte svaret ytterligare.

Den traditionella allmänna uppfattningen om europaparlamentarikerna har varit att de är mer lojala mot sitt nationella parti än mot sin partigrupp i Europaparlamentet. Chytraeus och Fägerstens uppsats var uppseendeväckande på det sätt att de ansågs sig ha belägg för att hävda att lojaliteten mot det nationella partiet gått förlorade i förmån för partigruppen i europaparlamentet. Även om detta bara gällde de EU-positiva parlamentarikerna så visade deras uppsats på en utveckling som tydde på att partigrupperna i europaparlamentet håll på att stärkas. Vår uppsats, däremot, hävdar att ett sådan här utveckling inte har skett. Den traditionella uppfattningen om att det fortfarande är hos de nationella partierna som parlamentarikerna har sin lojalitet, hävdar vi fortfarande lever. En utveckling som dock kanske har skett, är att de nationella partierna och partigrupperna i Europaparlamentet har närmast sig varandra. Om detta beror på att nationella partier har anpassat sig till de europeiska partigrupperna, eller tvärtom, låter vi vara osagt.

7.2 Reflektioner kring vår uppsats

Trots att vi med vår uppsats anser oss ha nått ett bra resultat, så finns det anledning att vara självkritisk. Det faktum att vi har fått svar av så många ledamöter med negativ inställning till EU, leder till en missvisande fördelning. Bland de svenska parlamentarikerna, både nuvarande och före detta, är den egentliga andelen av EU positiva ledamöter större. Vi tror dock inte att detta har någon betydelse för vår slutsats.

Ett annat problem värt att ta upp är att vi i vår uppsats inte har tagit del av exakt samma material som Chytraeus och Fägersten. Detta har naturligtvis sin inverkan

på att vi inte kommer fram till samma resultat som dem. Trots detta menar vi att vår teori inte faller på detta, eftersom vi med stöd av vårt material, tagit reda på hur det ser ut idag i Europaparlamentet.

Vi vill, avslutningsvis, passa på att tacka de europaparlamentariker som hjälpt oss att genomföra denna uppsats genom sina svar på enkätfrågorna. Utan dem hade det inte varit möjligt att genomföra denna studie.

8. Källförteckning

Uppsats

Chytraeus, Johan., Fägersten, Björn, 2001. *Svenskar i Europa – En studie om de svenska EU-parlamentarikerna och transnationellt partisamarbete*. Statsvetenskapliga institutionen. Lunds Universitet

Litteratur

Lundquist, Lennart, 1993. *Det vetenskapliga studiet av politik*. Lund: Student litteratur.

Esaiasson, Peter., Gilljam, Mikael., Oscarsson, Henrik., Wängnerud, Lena, 2004 *Metodpraktikan – konsten att studera samhälle, individ och marknad* andra upplagan. Stockholm: Elanders Gotab.

Bengtsson, Rikard., Ericson, Magnus., Hall, Martin., Kronsell, Annica, 2001. *Perspektiv på världspolitik*. Lund: Student litteratur.

Baylis, John., Smith, Steve, 2001. *The globalization of world politics* second edition. New York: Oxford University Press Inc.

Gaffney, John, 1996. *Political parties and the European Union*. London: Routledge.

Raunio, Tapio, 1996. *Party group behaviour in the European parliament - An analysis of transnational political groups in the 1989-94 parliament*. Vammala: Vammalan Kirjapaino Oy.

Tallberg, Jonas, 2004. *EU: s politiska system – andra upplagan*. Lund: Student litteratur.

Andersen, Svein S., Eliassen, Kjell A, 1996. *The European Union: How democratic is it?* London: SAGE Publications Ltd.

Bjreld, Ulf., Denker, Marie., Hinnfors, Jonas, 2002. *Varför vetenskap? – andra upplagan*. Lund: Student litteratur.

Internet

EU-upplysningen hemsida. http://www.eu-upplysningen.se/templates/EUU/standardRightMenuTemplate_2234.aspx
Tillgänglig 2004-12-21

Miljöpartiets hemsida: www.mp.se

Moderaternas hemsida: www.moderat.se

Socialdemokraternas hemsida: www.Socialdemokraterna.se

Folkpartiets hemsida: www.fp.se

Vänsterpartiets hemsida: www.vanster.se

Kristdemokraternas hemsida: www.skristdemokraterna.se

Junilistans hemsida: www.junilistan.se

Centerpartiets hemsida: www.centerpartiet.se

Samtliga tillgängliga 2004-12-10

9. Bilagor

9.1 Bilaga 1 - Enkät

Hej!

Som studerande vid den statsvetenskapliga institutionen vid Lunds Universitet har vi bestämt oss för att skriva vår 21-40 poängsuppsats om hur svenska Europaparlamentariker (nuvarande samt före detta) uppfattar sitt arbete. Vi har fördjupat oss i kursen Utrikespolitisk Analys, och vår handledare är Fil. dr. Jakob Gustavsson.

Uppsatsen berör i första hand svenska Europaparlamentarikers syn på EU och arbetet i parlamentet. Vi hoppas med denna undersökning kunna bidra till den något magra listan över forskning om Europaparlamentet och dess svenska ledamöter.

Vi har komponerat nio olika frågor i en enkät, som kommer att skickas till samtliga svenska Europaparlamentariker från den nuvarande och den förra mandatperioden. För att vår uppsats ska få vetenskaplig betydelse är det viktigt för oss att få in så många svar som möjligt, eftersom enkäten utgör huvuddelen av vårt material. Frågorna tar inte lång tid att besvara och svaren behöver inte vara så omfattande. Vi skulle uppskatta om svaren kunde vara oss tillhanda senast måndagen den 21:a december 2004.

Vi skulle uppskatta Er hjälp väldigt mycket och vi skickar gärna en färdig kopia av uppsatsen i januari 2005 om ni önskar!
Tack på förhand!

Med vänliga hälsningar/
Axel Magnusson & Hans Kjellberg

1. Har Din syn på EU förändrats sedan Du tillträdde som Europaparlamentariker?
2. Anser Du att Europaparlamentet bör få mer makt med tanke på att det är den enda av EU:s institutioner med direktval?
3. Vid omröstningar i parlamentet, röstar Du främst i enighet med partigruppen i Europaparlamentet eller i enighet med Ditt nationella parti?
 - Om Du främst röstar i enighet med partigruppen i Europaparlamentet, anser Du att Ditt nationella partis (och Dina väljares) intressen ägnas tillräckligt mycket intresse, eller finns det tendenser att större länders intressen går före?
 - Om Du främst röstar i enighet med Ditt nationella parti, anser Du att direktval till parlamentet (i motsats till att det nationella partiet nominerar representanter) får till följd att det nationella partiet inte alltid representeras på bästa sätt?
4. Anser Du att det i parlamentet har bildats en europeisk politik, som svenska väljare har svårt att följa med i?
5. Sedan du tillträdde som Europaparlamentariker, vilka problem ser Du med att lyckas hålla Dina vallöften till väljarna?
6. Anser Du att sociala kontakter inom Europaparlamentet kan underlätta politikernas politiska mål och ambitioner?
7. Förekommer det, och hur ser de i så fall ut, sociala grupperingar hos Europaparlamentariker och vilka effekter har dessa?
8. Anser Du att det finns byråkratiska och/eller organisatoriska problem, som försvårar arbetet som Europaparlamentariker?
9. Som Europaparlamentariker, arbetar Du mest för att förbättra för svenskar och Sverige i Europa, eller för att förbättra för européer och EU i stort?

9.2 Bilaga 2 - De svenska Europaparlamentarikerna.

Mandatperiod 1999-2004		Mandatperiod 2004-2009	
V	Marianne Eriksson Herman Schmid Jonas Sjöstedt*	V	Jonas Sjöstedt* Eva Britt Svensson*
Mp	Per Garthon* Inger Schörling	Jl	Nils Lundgren Helen Goudin* Lars Wohlin*
S	Jan Andersson* Göran Färm Ewa Hedquist Petersen Annelie Hultén Hans Karlsson Maj Britt Theorin	S	Jan Andersson* Inger Segelström Ewa Hedquist Petersen Anna Hedh* Åsa Westlund
C	Karl Erik Olsson	C	Lena Ek*
Fp	Cecilia Malmström* Marit Paulsen* Olle Schmidt*	Fp	Maria Carlshamre* Cecilia Malmström*
Kd	Lennart Sacréduş Anders Wijkman*	Kd	Anders Wijkman*
M	Per Arne Arvidsson Gunilla Carlsson Charlotte Cederschiöld Lisbeth Grönfeldt Bergman Per Stenmark*	M	Charlotte Cederschiöld Christoffer Fjellner Gunnar Hökmark Anna Ibrisagic
		Mp	Carl Schlyter*

*Har svarat på enkäten

9.3 Bilaga 3 - Enkät svar

Jan Andersson (s)

1.

Ja, jag har med tiden blivit allt mer övertygad (från att ha varit positiv redan från start) att EU är rätt väg att gå för Sverige och för Europa.

2.

Ja, jag tycker att de utökningar av medbeslutandeförfarandet samt av budgetmyndigheten som föreslås i förslaget till konstituerande fördrag är bra.

3.

Frågan är lite grand fel ställd; den underförstår en motsättning som sällan finns. Jag röstar i allmänhet i enighet med min partigrupp i Europaparlamentet. Mitt parti tar självfallet inte ställning i detalj på det viset som jag gör som Europaparlamentariker. Vårt nationella parti har ju gjort strategiska ställningstaganden i förhållande till EU men när jag sitter här är jag ju lagstiftare i konkreta ärenden och då ingår jag i en europeisk, socialdemokratisk grupp.

3a.

Jag tycker att jag har goda möjligheter att företräda mina väljare och mitt partis värderingar inom ramen för min europeiska partigrupp.

3b.

Det nationella partiet nominerar ju representanter till den lista som sedan folk röstar på. Europaparlamentet är inte mer eller mindre direktvalt än vad till exempel riksdagen är. För övrigt anser jag inte att indirekta val vore att föredra.

4.

Ja, det finns definitivt en europeisk politik. Tyvärr är det nog så att det kan vara svårt för många att hänga med. Det finns ett informationsunderskott. Samtidigt behöver det inte vara svårare att hänga med i europeisk politik än i svensk. Det handlar om höger-vänster i mycket hög grad.

5.

Det är inte alltid man lyckas - tyvärr är vi inte i majoritet i Europaparlamentet och Rådet domineras av höger-mitten-regeringar.

6.

Absolut, det är viktigt att ha ett gott kontaktnät.

7.

Jag kan inte överblicka det.

8.

Språkmångfalden är både en självklarhet och en försvårande faktor rent organisatoriskt.

9.

Både och. Jag har mitt mandat av svenskar som röstar på socialdemokraterna. Men jag tror faktiskt inte att det finns någon motsättning.

Maria Carlshamre (Fp)

1.

Nej.

2.

Ja.

3.

Det förstnämnda.

3a.

Jag har inte märkt av denna tendens mer än marginellt.

3b.

4.

Nej, däremot informeras det för dåligt om det som händer.

5.

Inga alls.

6.

Självklart

7.

Det förekommer som i alla sociala sammanhang informella strukturer. Fr a inom parlamentets partier, med möten och träffar utanför jobbet. Samtidigt är alla väldigt fokuserade på sina frågor och sitt uppdrag.

8.

Ja. För min personliga del att den europeiska skolan här i Bryssel - den svenska avdelningen - inte tar emot min yngste son eftersom han har särskilda behov. Detta försvårar mitt arbete betydligt.

9.

Det sistnämnda - för att förbättra för européer i stort.

Lena Ek (c)

1.

Jag visste att det var en viktig instans eftersom jag arbetat på juridiska fakulteten i Lund som lärare och forskare i folkrätt. Men i praktiken är arbetet öppnare och förfarandet än mer lättillgängligt. Jag satt i förra veckan i andra läsningen om ett förslag rörande restvärden i bekämpningsmedel som skuggrapportör och förhandlade direkt med övriga partier, rådet och kommissionen vid samma bord om lagstiftningstext! de öppna förhören med föreslagna kommissionsledamöter är ett annat exempel där parlamentet är mycket öppnare än riksdagen!

2.

Självklart. Det är ett öppet tydligt demokratiskt förfarande i motsats till rådets stängda sammanträden!

3.

Jag har mycket sällan behövt ta ställning efter min uppfattning, Centerpartiets och ALDEs åsikter sammanfaller så väl. Blir det konflikt går jag på C/min linje.

3a.

I många grupper går stora länders intressen före liksom gruppens maktambitioner utöver löften till väljare om en ideologisk linje, ex. talmansvalet i parlamentet för soc och kons grupperna!

3b.

Direktval med personvalsinslag är ett rba system tycker jag. Det gör det lättare för väljarna att utkräva ansvar -vilket i stort sker dagligen genom t ex mail, inte bara vid val!

4.

Absolut, men det beror inte på att den är svår utan på svensk media som har extremt dålig bevakning.

5.

Jag har redan bidragit till debatt och beslut om kvinnofrågor, jordbruk, miljö/restvärden bekämpningsmedel/energi forskning IT och kemikalidirektivet. Jag ser det som lättare än i riksdagen!

6.

Absolut, precis som överallt annars.

7.

Massor, allt från regionala möte, nordiska möten, kvinnomöten etc

8.

Ja, kontakten med hemmabasen finns inte inbyggd i systemet.

9.

Det som är bra för Sverige är oftast också bra för europa i stort. På vissa områden måste vi väl fundera, t ex vad gäller de nya medlemmarna

Per Gahrton (Mp)

1.

Något, men jag visste rätt mycket på förhand. Men bilden blev mer mångfasetterad. Jag fann mer dumheter och också fler ärligt besjälade ledamöter än jag trott.

2.

Tveksam. I princip föredrar jag de nationella parlamenten som funkar mycket bättre och har högre legitimitet och valdeltagande. Men i vissa frågor kan EP få mer makt.

3.

Enligt miljöpartiet.

3a.

3b.

Inget större problem i MP, men visst kan en EP-ledamot föra en linje som avviker från partilinjens eftertryck i EP-gruppen. Men i gröna gruppen är enigheten om allt utom EU-institutionerna och knark mycket stor så problemet är litet för oss.

4.

Ja i viss mån är det så, trycket på alla att identifiera sig med EU är stort och man måste ha starkt mottryck hemifrån för att inte bli offer för det.

5.

Jag tror inte jag gav å mycket vallöften, det handlar ju mest om att utnyttja EU för miljöpolitik men samtidigt hålla en kritisk linje mot EU-makten.

6.

Pedersonkontakter är mycket viktiga för att nå konkreta kortsiktiga mål, till exempel få stöd för ett ändringförslag.

7.

Det finns så många formella och informella grupper att det är omöjligt att beskriva. Till exempel hade EU-kritikerna en grupp som åt lunch varje månad i Strasbourg, SOS-demokrati. Alla de olika intergroups har delvis denna funktion. etc

8.

Ja, massor. Språkförbistringen är ett stort problem. EU borde ha ett gemensamt språk som av kulturella etc skäl inte kan vara engelska, utan latin eller något konstgjort språk. Ett långtidsprojekt – som bahasa indonesia, hebreiska el dyl. Det går på en generation om man vill.

9.

Jag försökte faktiskt att tänka globalt ledde till kritik mot EU:s handelspolitik. Men också för svenskar och europeer. Jag tror att gröna ofta tänker mindre på helheter än på klientgrupper.

Helene Goudin (JI)

1.

Jag har samma uppfattning om EU som när jag tillträdde som Europaparlamentariker.

2.

EU-parlamentet bör inte få mer makt. Valdeltagandet i medlemsländerna är rent generellt lågt vid valet till EU-parlamentet. EU:s institutioner borde få mindre makt. Jag vill ha en högre grad av nationellt självbestämmande.

3.

Jag följer inte partigruppens uppfattning utan röstar utifrån min egen övertygelse.

3a.

3b.

Ingen kommentar.

4.

Ja, det är svårt för svenska väljare att följa med i den politik som EU-parlamentet bedriver. EU parlamentet tar ställning till många frågor och öppenheten är inte alltid den bästa.

5.

Jag gör mitt yttersta för att föra politik inom de frågor och ämnesområden som jag anser är viktiga. Det är dock svårt att få tiden att räcka till.

6.

Sociala kontakter i parlamentet är viktiga för att man skall ha god kännedom om vilka frågor som är på gång och för att få inflytande då dessa frågor skall behandlas.

7.

Som på alla arbetsplatser finns det sociala grupperingar, svårt att avgöra vilka effekter dessa har.

8.

Ja. Röstlistor kommer i sista minuten och dokument finns inte alltid tillgängliga på samtliga medlemsländers språk.

9.

Främst har vi en skyldighet gentemot våra egna väljare som vi har blivit valda av.

Anna Hedh (s)

1.

Nej, jag är fortfarande kritisk till överstatligheten EU är på väg mot. Däremot förstår man saker och ting bättre när man är det nära.

2.

Både ja och nej, det är viktigt att de folkvalda i medlemsländerna har makten eftersom majoriteten varierar mellan länderna och EU. Däremot tycker jag det är bättre att parlamentet har mer makt än kommissionen efter som parlamentet är en folkvald institution.

3.

I enlighet med mitt nationella parti, men i vissa frågor i enlighet med mig själv och det jag gick till val på.

3a.

Tyvärr tror jag att det är så generellt, men vi är många som arbetar för motsatsen.

3b.

Ja, det har ju mitt parti erfarenhet av och jag är glad att jag har möjlighet att representera den ena delen i mitt parti.

4.

Ja, absolut

5.

Det är så mycket ärenden hela tiden som det röstas om så det är svårt att sätta sig in i alla frågor till 100%, det finns inte resurser till det. Vilket innebär att man ofrivilligt röstar fel ibland. Sedan har man ju både partiets och väljarnas åsikter samt sina egna att rätta sig efter så ibland kan det bli kollisioner.

6.

Vet inte riktigt vad du menar?

7.

Om jag förstår frågan rätt så finns det ju de som är väldigt federalistiska de som är lagom och de som är kritisk till EU.

8.

Ja, absolut

9.

Vi är med i gemenskapen och ska arbeta för att förbättra för alla i Europa och för freden i världen.

Cecilia Malmström (Fp)

1.

Det har ju hänt så oerhört mycket i EU sedan jag tillträdde 1999 så visst har min syn utvecklats. Jag har blivit positivt överraskad över hur mycket man faktiskt kan åstadkomma när alla är överens och hur hoopplöst ett projekt är när medlemsstaterna stretar emot. Jag är dock lika fast övertygad i dag som 1994 om att EU är ett oerhört viktigt samarbete som Sverige naturligtvis ska vara med i.

2.

Ja på alla de frågor där ministerrådet beslutar med majoritet bör Europaparlamentet ha medbeslutande. Det innebär t.ex att EP borde få mer makt vad gäller jordbrukspolitiken. Att halva EU:s budget på ett kontroversiellt område står utanför EPs demokratiska kontroll och inflytande är inte demokratiskt acceptabelt. Parlamentet borde också få makt att själv besluta om sin sammanträdesort så att det idiotiska pendlandet mellan Bryssel och Strasbourg, som parlamentet till stor majoritet avskyr, kunde avskaffas.

Mer övergripande anser jag dock att EU i framtiden borde koncentrera sig på något färre frågor och lämna mer till medlemsländerna och då skulle man flytta makt från såväl ministerrådet, kommissionen och parlamentet.

3.

I de allra flesta fall är detta inget problem eftersom vi i min grupp är ganska ideologiskt samspelta. Uppstår en konflikt i en fråga som är viktig för mig och mitt parti, röstar jag som partiet hemma. Partipiskan i Europaparlamentet är ganska svag.

3a.

SE ovan

3b.

Det är en generell konskvens av personvalet att individen som blir vald kanske har en profil som skiljer sig något från mainsteampartiet. Det tror jag är bra på det stora hela. Det är dock viktig att vara tydlig på vilka frågor man skiljer sig innan valet så att väljarna vet om det.

4.

EUpolitik generellt är svårt att hänga med i för vanliga väljare inte bara i Sverige. Vi måset bli mycket bättre på att föra hem det som beslutas och diskuteras och här har vi ledamöter men också riksdag och regering ett stort ansvar. EUpolitik måste integreras i den vanliga lokala och nationella politiken mycket mer. Som individ kan man göra en del, jag försöker att resa varje vecka i landte och berätta vad som händer och tala om aktuella frågor. jag besöker många skolor, arbetsplatser, studiecirklar, föreningar mm samt skriver nyhetsbrev och försöker att delta i den mediala debatten

5.

Man är ju inte ensam om att besluta och viktiga frågor som jag har lovatatt arbeta för, t.ex en reformering av jordbrukspolitiken, har parlamnetet små möjligheter att påverka i dagsläget. men man kan driva opinion och trycka på på andra sätt. jag tror att väljarna inser att för alla frågor måste man skaffa en majoritet, ibland går dte, ibland inte. Så är dte ju i riksdagen och i fullmäktige också.

6.

Ja förmågan till att bilda allianser samt din sociala skicklighet förhandlings och argumentationsförmåga är helt avgörande för att nå positioner och framgång i parlamentet. Eftersom det inte finns någon blockpolitik på samma sätt som i sveriges riksdag (vi har ju ingen regering att avsätta eller stödja) är varje fråga öppen. Allianser formas efter sakfrågan och då är kunskap, argument och allianser nyckeln.

7.

De viktigaste är ju partigrupperna. Ibalnd avgör ideologi om vänster eller höger vinner. Det fins också många samarbetsgrupper, s.k intergrupper för speciella områden t.ex kamp mot rasism, homosexuellas rättigheter, ökad federalism i EU, djurens rättigheter, ökad frihandel etc etc. I dessa nätverk deltar olika ledamörter från olika länder och partier och bildar nätverk som kanske röstar lika dant i en särskild fråga.

8.

Ja, pendlandet mellan Starsbourg och Bryssel är det största problemet. Det är dyrt, omständigt och tidsödande. I övrigt är arbetsbördan mycket tung, nya möten uppstår hela tiden med kort varsel och arbetssituationen är inte anpassad till att kunna kombinera med en familj. Detta ändras gradvist men det är segt. Det faktum att vi alla reser från norra Finland, Cypern., östra Slovakien etc innebär ju att det är väldigt mycket tid som tillbringas på flygplan.

De 20 språkej är en tillgång på så sätt att allas rättigheter garanteras men det försvårar debatten och gör att dte är svårt med spontana debatter.

9.

Jag arbetar för mina liberala idéer om Europas framtid, för de svenskar och européer som delar dem. Det finns ju många olika visioner i Sverige och bland svenskar.

Marit Paulsen (Fp)

1.

Svar: Nej, oförändrat positiv syn på EU.

2.

Svar: Ja

3.

Svar: Jag röstade i enlighet med mitt nationella parti och det var sällan eller aldrig något problem.

3a.

Svar: se ovan

3b.

Svar: fattar inte frågan

4.

Svar: självklart

5.

Svar: inga särskilda problem. Det vallöfte jag ej kunde hålla var att sätta stopp för de långa djurtransporterna. Den frågan bestäms inte av Europaparlamentet utan av Ministerrådet.

6.

Svar: Ja, och då menar jag de sociala kontakter jag hade med andra europaparlamentariker i arbetsgrupper och utskott.

7.

Svar: det förekom olika grupperingar och jag märkte mest av t.ex. "Animal Welfare" och konsumenternas organisation BEUC.

8.

Svar: Inga obegripliga eller olösliga problem!

9.

Svar: Sverige är en del av Europa!

Carl Schlyter (Mp)

1.

Nej, jag kom till Bryssel sju år innan jag blev invald. Min syn har förändrats i så motto att jag blev

än mer oroad över de stormaktsbygggestendenser vi inte diskuterar i Sverige men som de flesta är överens om härnere. På så vis har jag blivit än mer övertygad i mitt EU-motstånd, samtidigt har jag förstått bättre varför man i andra länder har en annan syn på EU. (Historia: Krig, diktaturer, handelspartners, geopolitik mm)

2.

EU ska ha mindre makt, men den lilla makt EU ska ha, där ska EP vara medbeslutande. DVS Nej på bekostnad av riksdagen, ja på bekostnad av Kommissionen och rådet.

3.

Den gröna gruppen är den mest sammanhållna av alla grupper enligt Simon Hix, men jag röstar emot gruppen när så är nödvändigt, försvarspolitik, konstitutionen samt en del andra frågor alla svenskar har genensamt.

3a.

Min grupp är i unik i så motto att den inte följer regeringarnas och stora gruppers intressen, det händer regelbundet att tyskarna röstar emot den regering de är med i på hemmaplan.

3b.

Det kan hända, men personval är personval och det är väljare som ska representeras i lika höga grad inte bara partier.

4.

JA-vi har en förljugen EU-debatt där förespråkarna av EU inte debatterar det EU som finns utan det EU de drömmer om. Tyvärr är det en isolerad liten svensk dröm som inte gäller majoriteten på kontinenten.

5.

Har varit mycket aktiv, nu i december kommer vi diskutera djurtransporter i EP-på mitt initiativ. Har varit aktiv i politik för rättvis handel, mot konstitutionen, mot militarisering, mot GMO, för en bra kemikaliepolitik, för bättre läkemedelspolitik mot u-världen. Har dessutom rest till Palestina-Israel, Turkiet för fact-finding. Har dessutom åkt runt i Sverige och träffat NGOs och forskare samt partimedlemmar för att ta tillvara intressen som vi har gemensamt för en bättre värld.

Jag kommer under dessa fem år att på något sätt kämpa för varenda punkt i vårt valmanifest. Men givetvis kommer jag inte lyckas med alla, mitt parti vill ha en rättvis politik som tar hänsyn till hela världen och framtida generationers behov. De flesta vill röstmaximera i sin valkrets-därmed vill de flesta föra en radikalt annorlunda politik.

6.

Givetvis utan dessa får man inte igenom något. Jag har efter sju år bakom kulisserna ett väl etablerat nätverk, utan detta skulle jag vara maktlös. Mycket viktigare än i svensk politik.

7.

Finns en rad, Intergrupper, samarbetsgrupper och ledamöter i samma utskott umgås officiellt, då uppstår kontakter. Men samtidigt finns det undergrupper som man lär känna på andra sätt mer informellt där man har socialt umgänge, men naturligtvis underlättar genom att man får förtroende för varandra-så om man tar ett initiativ så litat man naturligtvis mer på någon man känner.

8.

Enorma-hela EU.

9.

Nej varken eller, jag arbetar för att förbättra världen och EUs relationer med den. Däremot försvarar jag svenska rätt till demokrati och fatta beslut där de har eget inflytande eller där vi har traditioner värda att bevara- t ex alkoholpolitik.

Olle Schmidt (Fp)

1.

Inte direkt. Jag var positivt inställd redan innan jag kom till EP. Dock blev jag överraskad att det trots alla nationer, alla olika språk, alla skilda kulturer att det faktiskt fungerade så väl som det gjorde. Visst kan ta det lång tid med beslut. Men samtidigt kan det gå väldigt snabbt, när så behövs.

2.

Ja, även om det får gå i den takt som legitimiteten och förankringen kräver.

3.

Olika. Men den absoluta huvuddelen med gruppen. Oftast överensstämde gruppens med fp:s:s hållning. Det fanns en del frågor som var nationellt mer känsliga.

3a.

I EP var inte huvudproblemet de stora länderna. För att få majoritet krävdes kompromisser, som gjorde de stora ländernas i inflytande mindre. Däremot är det min bild att de stora länderna dominerande i rådet.

3b.

4.

Ja, till del kan jag instämma i detta.

5.

Nej, egentligen inte. Fp:s EU-pg ligger väl i linje med Eldr:s åsikter.

6.

Absolut. Mycket viktigare än i Sverige, i varje jämförelse på den tid jag satt i riksdagen. Det är genom personliga kontakter och nätverk Du skapar Dig en plattform i EU - inte genom att sitta och läsa handlingar på kammaren.

7.

Det beror på vad ni menar med sociala grupperingar. Vi svenskar uppgicks inte särskilt mycket mer än då vi träffades på gemensamma sammankomster. Däremot uppgicks jag ganska flitigt med kolleger både inom gruppen och inom utskottet. Detta gjorde det givetvis lättare att agera över nationsgränserna.

8.

Jodå, visst finns förekommer det. Byråkratin är tämligen fransk i sin struktur och de många språken gör det krångligare och tar framförallt tid. Men allmänt tycker jag att det fungerar mycket bättre än man kunde ana.

9.

Lite av varje. Det beror på vilka frågor det handlade om. Och i ärlighetens namn blev vi alla mer nationalistiska ju närmare valet vi kom.

Min grundläggande uppfattning är att EP måste agera från ett brett europeiskt perspektiv. Det är inte regeringarna eller parlamenten som utsett MEP-arna. Att agera brett är i synnerhet viktigt för MEP-ar som kommer från de mindre länderna. I annat fall förlorar man både i anseende och i inflytande. Är man tysk eller britt har man större svängrum. Inte som svensk!

Jonas Sjöstedt (v)

1.

Nej

2.

Nej

3.

Alltid främst enligt nationellt parti

3a.

3b.

Jag anser att det ska vara upp till varje nation att bestämma valsysteem och varje parti att avgöra nomineringsprocess. Det är viktigt att ledamöter representerar partier, inte bara sig själva.

4.

Nej, det är främst EUs demokratiska brister och avståndet som skapar distans, inte att det är komplicerat. Parlamentet är i sig skapat uppifrån, inte via folkliga demokratikrav, detta påverkar självklart legitimiteten.

5.

Arbetat med miljöpolitik och för ett nej till EMU, bland annat

6.

Ja

7.

Ja självklart

8.

Ja

9.

Både och

Per Stenmarck (m)

1.

Ja, det gjorde den på flera olika sätt. EU som bärande idé av Europatanken blev betydligt tydligare. Detta inte minst därför att det faktiskt heter

'Europaparlamentet' och inte *EU-parlamentet'. I detta låg redan för tio år sedan en tydlig inriktning mot ett EU som var betydligt större än femton medlemsländer. Det var också mycket tydligt att EP drev (och fortfarande driver) kravet på utvidgning till länderna i Östeuropa.

På den negativa sidan blev det också tydligare att väldigt många ledamöter till stor del sysslade med nationella frågor. Dvs det gällde att tillgodose nationella- eller olika sorters särintressen. Därmed också sagt att jag ser avsaknaden av Europapolitiker, som ser Europa som huvudområdet, som ett problem.

2.

Ja, det är ett skäl till det. Jag anser att EP skall ha medbeslutande inom de områden som EU har beslutanderätt inom. Begränsningen av makt bör mer gälla vilka frågor som EU skall besluta.

3.

Vi hade hela tiden en nationell, moderat, genomgång av den voteringslista som EPP-ED-gruppen arbetade fram. Vi avvek från denna åtskilliga gånger och hade då en egen moderat voteringslista. Jag kan dock inte avgöra om vi främst röstade nationellt eller europeiskt. De allra flesta gånger fanns det inga motsättningar.

3a.

I vår (m) genomgång hade vi ingen anledning att ta hänsyn till större medlemsländers intressen. Däremot kunde det ibland hända att EPP-EG-gruppen hade gjort sådana hänsynstaganden. Då kände vi behov av egen voteringslista, inte minst för att tillgodose synpunkter från våra väljare.

3b.

Om man ständigt skulle profilera sig nationellt, dvs alltid avvika från den grupp man tillhör i EP, då skulle det inte finnas någon anledning att tillhöra en sådan grupp. Å andra sidan skulle man aldrig heller få igenom någonting. Ju mindre ett land, eller ett parti, är desto större anledning att tillhöra en grupp med ledamöter från samtliga MS. Det är genom att utnyttja detta samarbete som det går att driva igenom någonting. Jag märkte detta tydligt när jag var budgetrapportör för några år sedan. Fem (m)-ledamöter (sju inkl kd) hade aldrig kunnat driva igenom detta, men med 230 ledamöter från EPP-ED-gruppen var det möjligt.

4.

Kanske inte enbart i EP men i EU. Det finns ingen tradition i Sverige att diskutera politik i europeiska termer. Detta är ett problem som vi måste lära oss att hantera. Ett ytterligare problem är att väldigt på journalister ser frågorna ur ett europeiskt perspektiv.

5.

Att vi var få och alla övriga väldigt många. Detta är en realitet, men samtidigt ett skäl (som jag försökte utveckla på den sista delfrågan på fråga 3) att samarbeta i EP över nationsgränserna.

6.

Jag ser det som en helt avgörande förutsättning. Om jag bortser från det faktum att jag hela tiden arbetade i ett team med övriga moderater så tror jag utan vidare att jag kan säga att jag jobbade mer med likasinnade från Tyskland, UK, Finland, Danmark, Spanien etc än med övriga svenska

ledamöter. (Det finns undantag från detta när vi bedömde att det fanns anledning att över partigränserna markera i en "svensk" fråga, men huvudregeln är helt klar). Om det hade gått ut på att få stöd från de svenska ledamöterna hade vi maximalt fått 22 röster och alltid varit i minoritet. Det är först om man tänker sig över nationsgränserna som man kan bygga koalitioner som leder till majoriteter.

7.

Det kunde variera från en fråga till en annan. Jag satt min första mandatperiod i transportutskottet. Där konstaterade jag att det ofta gällde att jobba tillsammans med portugisiska, spanska och finska ledamöter därför att vi hade det gemensamt att vi alla befann oss i periferin med långa avstånd till centrum. När jag under min andra mandatperiod i budgetutskottet skulle få EU:s budget att gå ihop gällde det mer att samarbeta med tyskar, engelsmän, österrikare och holländare. Alla dessa länder - oftast också över partigränserna - har ett gemensamt intresse att hålla EU:s budget så låg som möjligt, eftersom de är nettobetalande. En del av de övriga länderna vill utnyttja strukturfonderna maximalt och har därmed ett annat intresse för hur stor EU:s budget bör vara.

8.

Ja, det är klart att det är så. Jag tror dock att det främsta problemet med EU:s byråkrati inte är att den är stor (det går nog tom att argumentera för att den är ganska liten i förhållande till hur stort EU är), däremot är den emellanåt väldigt svårtillgänglig. Det finns i stora delar av kommissionen ingen allmän inställning att man skall samarbeta. Detta är en stor brist, som jag tror att EU måste komma till rätta med. Ofta blir det också konstlade motsättningar mellan EP och rådet, även när dessa institutioner har gemensamma intressen. Det gör att debatten mindre handlar om politiska och mer om institutionella motsättningar.

9.

Det går ofta inte att särskilja. Det allra första jag fick arbeta med handlade om att förhindra en harmonisering av lastbilars längd (detta var en stor debatt i början och mitten av 1990-talet). I Sverige var längden 24 meter medan flertalet övriga MS hade 18 m. Det var också där harmoniseringen var föreslagen att ligga. Detta hade ställt till med stora problem för Sverige med inte minst långa virkestransporter. Vi lyckades visa på fördelar med längre fordon och fick också stöd för detta. Därmed drev jag naturligtvis den gången ett svenskt särkrav. Å andra sidan är det många av de som tidigare drev kravet på harmonisering kring 18 m som nu har ändrat inställning. Det gör att jag har förhoppningar att vår "svenska" inställning kommer att bli europeisk, om än med lite tidsfördröjning.

Det allra viktigaste som jag arbetat med är utvidgningen till Östeuropa (jag har bl. a varit ordförande för EP:s delegation till Estland, vice ordf i Litauendelegationen och ledamot av Lettlandsdelegationen). Det är ju, som jag ser det, att tillgodose ett all-europeiskt intresse. Samtidigt vill jag påstå att denna utvidgning i hög grad också tillgodoser svenska intressen.

Eva – Britt Svensson (v)

1.

SVAR: Nej. Jag har arbetat med EU-frågan på hemmaplan i cirka 15 års tid och känner att min syn

på EU är väldigt starkt genomtänkt och förankrad "inom" mig. Inget jag upplevt som parlamentariker och i den rollen har förändrat min syn på EU.

2.

SVAR: Nej. Dels för att överstatligheten då ökar och dels med det svaga intresse och låga valdeltagande så ska vi inte överskatta den folkvalda legitimiteten.

3.

SVAR: Min grupp GUE/NGL är en konfedeeral grupp. Varje parti behåller sin "särart" på det sättet att vi arbetar för en gemensam syn men på de områden där vi skiljer oss åt har vi total frihet att rösta efter vårt partis eller egen övertygelse.

3a.

3b.

SVAR: Av demokratiska skäl anser jag att nationella partier ska nominera eftersom väljarna då har en mycket tydligare bild av vad vi som parlamentariker arbetar och står för.

4.

SVAR: Ja, till en viss del. Särskilt för de partier som ingår i "europeiska partigrupper".

5.

Ännu så länge har jag inte haft några problem men jag är mycket medveten om att de frågor som handlar om jämställdhet, trafficking, våld mot kvinnor o s v är mycket mer svårarbetade i EU än vad jag ens hade kunnat föreställa mig. Dessa frågor var också med i mina löften inför valet. Jag kommer naturligtvis att göra vad jag kan för att fullfölja löftena, men det är ett oerhört tungt och krävande arbete att lyfta dessa frågor

6.

SVAR: Ja, sociala kontakter kan alltid underlätta och öka förståelse för olika uppfattningar och ibland finner man gemensamma möjligheter.

7.

8.

SVAR: Alla olika språk kan försvåra vissa kontakter men jag upplever att byråkratiska/organisatoriska problem har stor uppmärksamhet och mycket arbete och ansträngningar görs för att inte byråkratiska/organisatoriska hinder ska förhindra/försvåra arbetet.

9.

SVAR: Allt mitt politiska arbete grundar sig på att förbättra för alla människor varhelst i världen de lever.

Anders Wijkman (Kd)

1.

Ja. Mitt stöd för en fördjupning av samarbetet har ökat. Samtidigt måste något radikalt göras åt de brister i demokrati som föreligger, dels det låga valdeltagandet och dels kommissionens monopol på att ta initiativ.

2.

Ja. Det bidrar till att stärka demokratin och öppenheten.

3.

Jag röstar främst i enlighet med mitt samvete och det innebär att jag oftast ligger närmare mitt svenska parti än partigruppen.

3a.

3b.

4.

Ja

5.

Vallöften består av olika saker. Det jag kan garantera är att arbeta i en viss riktning - dock ej garantera slutresultatet.

6.

Självklart. Allt arbete underlättas om de sociala relationerna är väl utvecklade.

7.

Förstår inte frågan.

8.

Ja. EU-Kommissionen är en byråkrati och så är även Europaparlamentet. Det är relativt ofta så att man som ledamot slår huvudet i väggen pga rigida regler.

9.

Jag ser min roll främst som europé och att arbeta för Europas bästa!

Lars Wohlin (JL)

1.

Nej inte i grunden. Men jag har lärt mig en hel del. Kanske förvånas jag lite över parlamentarikernas enorma entusiasm att bygga ut EU till en superstat. Det rimmar knappast med den EU-skepticism som finns i många länder.

2.

Nej utan en gemensam kultur, gemensamt språk och historia m m går det inte få igång en demokratisk dialog människor emellan. Samtidigt töms riksdagen på makt vilket minskar intresset för dess politik. Det är en olycklig utveckling

3.

Vi har inget nationellt parti Jag röstar normalt i parlamentet med vårt parti, efter ingående diskussioner. Jag känner dock ingen partipiska. Vi kan skilja oss åt i vissa frågor

3a.

Vi hinner tyvärr inte ägna tillräcklig tid åt kontakt med våra väljare

3b.

Jag anser att de som väljs till EU-parlamentet inte alltid representera sitt hemmaparti. Om det är bra eller dåligt kan diskuteras

4.

Ja. Avståndet till svensk väljare är stort. Vår uppgift är att föra hem frågorna. Det gäller även svenska riksdagsledamöter

5.

Att tillräckligt kraftfullt ta hem frågorna för debatt i Sverige

6.

Ja politisk dialog med parlamentariker från andra länder ge en hel del

7.

Det naturliga är att tala med politiska likasinnade från andra länder

8.

Ja det är svårt att hantera parlamentets alla bestämmelser och procedurer . Det tar tid att komma in i kommittéernas arbete om man inte tillhör en större politisk grupp

9.

Jag arbetar mest för att förbättra politiken i Sverige. Jag tror att det förbättrar för svenskarna.